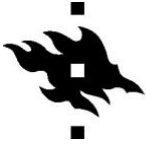

”Ulkonäkönsä puolesta kelpaisi minulle koska tahansa vakituiseen suhteeseen”

Kriittinen diskurssianalyysi sinkkuihin ja sinkkuuteen liitetystä oletuksista
Ylen ja Helsingin Sanomien kommenttipalstoilla

Julia Iida Maria Ylä-Outinen
Helsingin yliopisto
Valtiotieteellinen tiedekunta
Viestintä
Maisterintutkielma
Maaliskuu 2021

HELSINGIN YLIOPISTO
HELSINGFORS UNIVERSITET
UNIVERSITY OF HELSINKI

Tiedekunta – Fakultet – Faculty Valtiotieteellinen tiedekunta		Koulutusohjelma – Utbildningsprogram – Degree Programme Politiikan ja viestinnän maisteriohjelma	
Tekijä – Författare – Author Julia Iida Maria Ylä-Outinen			
Työn nimi – Arbetets titel – Title "Ulkonäkönsä puolesta kelpaisi minulle koska tahansa vakituisen suhteeseen" – Kriittinen diskurssianalyysi sinkkuihin ja sinkkuuteen liitetyistä oletuksista Ylen ja Helsingin Sanomien kommenttipalstoilla			
Oppiaine/Opintosuunta – Läroämne/Studieinriktning – Subject/Study track Viestintä			
Työn laji – Arbetets art – Level Maisterintutkielma		Aika – Datum – Month and year Maaliskuu 2021	Sivumäärä – Sidoantal – Number of pages 60
Tiivistelmä – Referat – Abstract			
<p>Tässä maisterintutkielmassa tarkastellaan sinkkuihin ja sinkkuuteen liitettyjä oletuksia verkkokeskusteluissa. Tutkimuskirjallisuuden mukaan sinkkuihin ja yksineläjiin kohdistuu stereotyyppioita ja ennakkoluuloja, ja he kokevat taloudellista ja poliittista eriarvoistamista. Tutkielma pyrkii selvittämään, millaisia oletuksia verkkokeskustelijat liittävät sinkkuihin parisuhdestatuksen perusteella. Tutkielma esittelee teoreettisia lähtökohtia sinkkuihin kohdistuvaan syrjintään ja eriarvoisuuden mekanismeihin ja pyrkii selvittämään verkkokeskustelujen pohjalta oletusten lisäksi myös sitä, millä tavoin sinkkuutta arvotetaan. Kiinnostavan tutkimuksen kysymyksenasettelusta tekee se, että sinkkuus saatetaan nähdä ongelmallisena statuksena siitään huolimatta, että sinkkuus ja yksineläminen yleistyy. Tutkielma tarkastelee sinkkuutta potentiaalisesti "queerina" positiona, jota marginalisoidaan ja toiseutetaan yhteiskunnassamme.</p> <p>Tutkielman teoreettisen perustan muodostavat sinkkuudesta tehty mediatutkimus sekä yleisemmällä tasolla liikkuva, sinkkuuden yhteiskunnallisista merkityksistä tehty tutkimus, josta tutkielman kannalta tärkeiksi nousevat erityisesti eriarvoisuuden teemat. Tutkielman teoreettiseen viitekehykseen sisältyy myös kriittinen queer-teoria. Tutkielman analyysiosiossa käytetään kriittistä diskurssianalyysia (critical discourse analysis, CDA). Tutkimusaineisto kerättiin Helsingin Sanomien ja Yleisradion verkkosivuilta. Aineisto koostuu yhdestä Helsingin Sanomien uutista koskevasta verkkokeskustelusta ja yhdestä Ylen kolumnia koskevasta verkkokeskustelusta. Yhteensä sinkkuutta käsitteleviä kommentteja oli 250, joista rajauksen jälkeen päätyi tarkemmin analysoitavaksi 154.</p> <p>Aineiston analyysistä käy ilmi, että sinkkuutta arvotetaan eri diskurssien kautta ja että sinkkuihin liitetään monia ennako-oletuksia, niin negatiivisia kuin positiivisia. Sinkkuihin kohdistui kommentteissa monen tyyppistä arvottavaa kieltä heidän parisuhdestatuksensa perusteella. Verkkokeskustelijat liittivät sinkkuihin oletuksen nirsoudesta sekä muita negatiivisia määreitä, kuten empatiakyvyn puutteen, itsekkyyden ja vaikean luonteen. Lisäksi sinkkuudelle oletettiin olevan tietty "syy". Toisaalta sinkkujen oletettiin myös olevan muita onnellisempia parisuhdestatuksensa perusteella, mikä osoittaa kommentoinnin olevan hyvin arvolutautunutta. Sinkkuutta voidaan analyysin ja queer-tutkimuksellisen otteen kautta lähestyä mahdollisena marginalisointuna statuksena, jota voidaan potentiaalisesti kutsua "queeriksi". Sinkku-status tuntee aineiston perusteella mahdollisesti painetta erilaisten parisuhdeeseen liitettävien normien, kuten pakollisen heteroseksuaalisuuden ja avioliiton ja perheen ideologian, puolelta.</p>			
Avainsanat – Nyckelord – Keywords sinkkuus, singlismi, verkkokeskustelut, kriittinen diskurssianalyysi			
Ohjaaja tai ohjaajat – Handledare – Supervisor or supervisors Henrik Rydenfelt			
Säilytyspaikka – Förvaringställe – Where deposited Helsingin yliopiston kirjasto, Helsingfors universitets bibliotek, Helsinki University Library			
Muita tietoja – Övriga uppgifter – Additional information			

Sisällys

1. Johdanto	1
1.1. Kaikenikäiset ovat yhä useammin sinkkuja.....	1
1.2. Sinkut ja eriarvoistaminen	2
1.3. Asemointi tutkimuskenttään ja tutkielman tavoitteet	4
1.4. Tutkimuskysymykset ja niihin vastaaminen	5
2. Teoreettiset lähtökohdat ja aiempi tutkimus	7
2.1. Sinkkuuden määritelmät.....	7
2.2. Onko sinkkuus marginalisoitu vähemmistöpositio?.....	11
2.3. Sukupuolitettu keskustelu sinkuista.....	15
3. Aineisto ja metodologia	19
3.1. Aineisto	20
3.2. Diskurssianalyysi ja kriittinen diskurssianalyysi.....	22
3.3. Verkkoisältöjen tutkimuksen lähtökohtia.....	25
3.4. Aineiston analyysimenetelmät ja päätelmien teko	26
4. Analyysi	29
4.1. Sinkkujen ja sinkkuuden kuvailu ja määrittely.....	29
4.2. Sinkkuuden syyt.....	32
4.3. Sukupuolittuneisuus	36
4.4. Perheellisäys	41
4.5. Yhteenveto	47
4.6. Analyysin, aineiston ja ajattelun rajoitteet	49
5. Johtopäätökset	51
KIRJALLISUUS	55

1. Johdanto

1.1. Kaikenikäiset ovat yhä useammin sinkkuja

Tämän maisterintutkielman yhteiskunnallinen konteksti on sinkkuusdiskurssi ja siihen liittyen perhe- ja parisuhdediskurssi 2010- ja 2020-luvun Suomessa. Kumppanin löytäminen ja sitä seuraava mahdollinen perheen perustaminen on yksityinen mutta samalla yhteiskunnallinen asia. Nuorten aikuisten sinkkuuden yleistyminen on ilmiö, joka vaikuttaa kaikkiin yhteiskunnan osa-alueisiin väestörakenteesta nykyisen eläkejärjestelmän horjumiseen ja asutokannan muutokseen. Lisäksi sinkkuuden konseptiin kietoutuu monimutkainen kudelma eriarvoisuuden rakenteita.

Mediassa on viime vuosina kirjoitettu rutkasti artikkeleita siitä, kuinka nuoret aikuiset ovat yhä useammin sinkkuja, eivätkä joko tahtomattaan löydä tai halua löytää kumppania. Lisäksi syntyvyys laskee: Väestöliiton mukaan vuosien 2010 ja 2018 välillä syntyneiden määrä on pienentynyt noin viidenneksen ja jatkaa laskuaan. Syntyvyyden lasku on Väestöliiton mukaan yhteydessä keskimääräisen lastensaanti-ian nousuun sekä kumppanin valitsemiseen yhä myöhemmällä iällä. Sopivan puolison puuttuminen on Väestöliiton Perhebarometrin 2017 mukaan yksi keskeisistä syistä lapsettomuuteen. Tilastokeskuksen Asuminen 2020 -tilaston mukaan yksinasuvien määrä on kasvanut viimeisten 10 vuoden aikana eniten alle 30-vuotiaiden keskuudessa, kun katsotaan yli 16-vuotiaita ihmisiä. Vuonna 2009 alle 30-vuotiaista 20 prosenttia asui yksin, kun vuonna 2019 yksinasuvien osuus ikäryhmästä oli 27 prosenttia.

Nuorten aikuisten lisäksi sinkkuja on kaikissa ikäryhmissä yhä enemmän. Teknologian tutkimuskeskuksen VTT:n mukaan ylipäättään kaikenikäisten yksin asuvien määrä kasvaa. Tämä johtuu VTT:n mukaan muun muassa nuorten aikaisemmasta itsenäistymisestä sekä avioerojen määrän kasvusta (VTT 2020). Vaikka väestönkasvu on pysähtynyt, sinkkuasuminen, etävanhemmuus ja yksinhuoltajaperheiden määrä on kasvanut ja kasvun ennustetaan myös jatkuvan, ja siksi kaupunkiseuduilla tarvitaan yhä enemmän asuntoja. VTT:n vuonna 2020 julkaistun tutkimuksen (Vainio 2020) mukaan kasvavilla kaupunkiseuduilla tarvitaan 20 seuraavan vuoden aikana enemmän uusia

asuntoja kuin vuosina 2000–2020 on rakennettu. Turun yliopiston NEFER-akatemiahankkeessa puolestaan selvisi, että 30–34-vuotiaiden avioliitossa olevien miesten osuus vähentyi vuosina 2008–2018 melkein neljänneksen eli 24 prosenttia (Turun yliopisto 2020). Lisäksi avioliitossa olevien osuus on kasvanut 7 prosentilla, mutta ”puolisottomien” osuus kasvoi yli viidenneksellä eli 21 prosentilla 10 vuodessa. NEFER-akatemiahankkeessa tutkitaan syntyvyyden muutoksia ja perheenmuodostukseen liittyvää sosiaalista eriarvoisuutta.

Kaikenikäisten, mutta erityisesti nuorten aikuisten sinkkuuden lisääntyminen ja syntyvyyden lasku ovat suuria yhteiskunnallisia ilmiöitä, ja nämä edellä esitellyt ilmiöt antavat raamit tutkimalleni ilmiölle. Koska sinkkuus ja yksin eläminen yleistyvät, on sinkkuuteen liitettyjä merkityksiä myös perusteltua tutkia. Sinkkuus nähdään nyt eri tavalla kuin vuosikymmeniä sitten. Nähdäänkö sinkkuus yhä vain ”välivaiheena” ennen ”oikeaa elämää” eli parisuhdetta ja avioliittoa, vai voiko keskustelijoiden mielestä sinkku elää tyydyttävää, täyttä elämää? Muun muassa tämä kysymys on motivoinut minua tekemään tämän tutkielman ja tarttumaan tänä päivänä ihmisiä puhuttavaan sinkkuusaiheeseen. Rinnastan sinkkuuden analyysissäni parisuhteeseen sekä sinkut parisuhteellisiin ihmisiin, koska sinkkuus linkittyy yhteiskunnassamme vahvasti normatiiviseen käsitykseen ydinperheen ja parisuhteen tavoiteltavuudesta. Myös taustakirjallisuus osoittaa, että sinkkuus rinnastetaan parisuhteeseen.

1.2. Sinkut ja eriarvoistaminen

Tässä tutkielmassa tutkin, millaisia ominaisuuksia ja oletuksia sinkkuihin liitetään heidän parisuhdestatuksensa perusteella, sekä millä tavoin nämä oletukset arvottavat sinkkuutta. Yksi feminismiliikkeen merkittäviä saavutuksia on kiinnittää huomiota niin kutsuttuun pakolliseen heteroseksuaalisuuteen (Reynolds & Wetherell 2003, 1). Jill Reynolds ja Margaret Wetherell laajentavat tätä alun perin Richin (1980) kehittämää termiä. Heidän mukaansa (mts. 1) naimisissa tai pitkässä parisuhteessa miesten kanssa olevat naisilta harvoin tivataan selitystä tilanteestaan, kun taas sinkkunaiset joutuvat selittämään elämäntilannettaan. Tätä käsitettä kutsutaan yleisemmin myös heteronormatiivisuudeksi. Heteronormatiivisuuteen liittyy normi pitkäaikaisesta kumppanuudesta ja avioliitosta, ja myös yksiavioisuus eli monogamia nähdään osana tätä normia. Analyysissä pyrin

osaltaan selvittämään sitä, millä tavoin parisuhde on normi ja millä tavoin tätä normia nykypäivänä ylläpidetään, kun sinkkuus on kaikenikäisten, mutta erityisesti nuorten aikuisten keskuudessa yleisempää kuin aiemmin.

Lisäksi pyrin arvottamisen ja eriarvoisuuden teemojen kautta peilaamaan odotusta parisuhteen muodostamisesta kriittiseen queer-tutkimukseen. Esittelen teoreettisia lähtökohtia sinkkujen kokemaan rakenteelliseen syrjintään ja eriarvoisuuden mekanismeihin. Sinkkuihin ja yksineläjiin kohdistuu valitsemani taustakirjallisuuden perusteella stereotypioita ja ennakkoluuloja, ja he kokevat taloudellista ja poliittista eriarvoistamista. Esimerkiksi Bella DePaulon ja Wendy Morrisin (2005) tutkimuksessa kävi ilmi, että naimisissa oleviin verrattuna sinkut nähtiin lapsellisina, itsekkäinä ja onnettomina. Voidaksemme keskustella parisuhdestatuksista, meidän täytyy käsitellä parisuhteisiin liittyviä myyttejä ja tarinoita. Nämä narratiivit leimaavat myös julkista puhetta, jota parisuhteista käydään. Esimerkiksi Jacqueline Vickery (2009, 48) löysi teini-ikäisten sinkkutyttöjen verkkokeskustelua koskevassa tutkimuksessaan vahvan satunarratiivin ”prinssi Uljaasta”, joka tulee pelastamaan naisen.

Aineistoni koostuu kahden mediassa julkaistun jutun kommenttiosioista. Analyysissä en pyri selvittämään, mistä johdantoluvun alussa kuvaamani yhteiskunnallinen muutos johtuu, vaikka muutokseen johtaneita rakenteita hieman sivutaankin. Sen sijaan keskityn selvittämään verkkokeskustelujen pohjalta, miten sinkkuus nähdään nykypäivänä ja kohdistuuko sinkkuihin arvottavaa kieltä heidän parisuhdestatuksensa perusteella. Tutkielman analyysiosiossa hyödynnän kriittistä diskurssianalyysia (critical discourse analysis, CDA). Kriittisen diskurssianalyysin lähtökohtana on oletus tiettyjen alistussuhteiden olemassaolosta, ja näin ollen tutkimustehtävänä tarkastellaan niitä kielellisiä käytäntöjä, joilla alistussuhteita ylläpidetään ja oikeutetaan (Jokinen & Juhila 2016, 301). Tässä tutkielmassa tutkin, nähdäänkö sinkut tai sinkkuus jollakin tavalla ongelmallisina positioina tai määreinä ja jos nähdään, niin millä tavoilla. Kiinnostavan tutkimuksen kysymyksenasettelusta tekee se, että sinkkuus saatetaan nähdä ongelmallisena statuksena siitäkkin huolimatta, että sinkkuus ja yksineläminen on todellakin viime vuosikymmenten aikana yleistynyt kaikenikäisten keskuudessa.

1.3. Asemointi tutkimuskenttään ja tutkielman tavoitteet

Huomattava osa sinkkuutta käsittelevästä kansainvälisestä tutkimuksesta on tehty sinkkuudesta mediassa (Kolehmainen, Kinnunen & Lahti 2020, 371). Nämä tutkimukset käsittelevät ennen kaikkea fiktiivistä mediakuvastoa, kuten viihteellisiä televisiosarjoja sekä sinkkukomediaa elokuvissa. Lisäksi tutkimus koskee erityisesti naishahmoja, sillä sinkkuus elokuvissa ja tv-sarjoissa on käsitellyt naisiksi käsikirjoitettujen hahmojen elämää. Sinkkuutta on mediarepresentaatioiden lisäksi tutkittu paljon yhteiskunnallisena ilmiönä. Kansainvälisessä tutkimuksessa sinkkuutta tästä perspektiivistä on tutkinut esimerkiksi Eric Klinenberg (2012), joka on todennut sinkkuuden olevan suurin väestötieteellinen käänne sitten 1940–1960-lukujen vauvabuumin, ja että Yhdysvaltojen aikuisesta väestöstä suurin osa on sinkkuja. Sinkkuuden representaatioista mediassa ei ole paljoa suomenkielistä tutkimusta, eikä myöskään sinkkuuteen liitettyistä merkityksistä ylipäätään. Tämän maisterintutkielman tavoitteena onkin vastata tähän vajeeseen. Lisäksi Marjo Kolehmainen, Anu Kinnunen ja Annukka Lahti (2020) ovat todenneet, että ilman vakituista kumppania elävien asemasta ei juuri käydä yhteiskuntapoliittista keskustelua. Maisterintutkielmani toinen tavoite on osallistua mainittuun yhteiskuntapoliittiseen keskusteluun ja tuoda uutta tietoa sinkkuihin kohdistuvista oletuksista ja stereotyyppioista.

Analyysissa hyödynnän suomalaista ja kansainvälistä sinkkuustutkimusta, sinkkuusdiskursseihin keskittyvää mediatutkimusta ja kriittistä queer-teoreettista tutkimusta. Suuri osa sinkkuustutkimuksesta ja sinkkuudesta tehdystä mediatutkimuksesta on tehty sinkkunaisten representaatioista ja kokemuksista käsin. Miesten representaatioista ja kokemuksista on tehty vähemmän tutkimusta. Lisäksi osa tehdystä tutkimuksesta ottaa huomioon nais- ja miessukupuolen. Aineistona hyödynnän verkkokeskustelua, ja lähtökohtanani on, että verkon keskustelu on julkista puhetta. Julkinen puhe puolestaan osallistuu keskeisesti sinkkuuden määrittelyyn ilmiönä sekä sinkkuudesta käyttämiemme diskurssien tuottamiseen ja toisintamiseen, minkä vuoksi tutkimusta aiheesta tarvitaan.

Niin tutkimus, joka on tehty sinkkuudesta fiktiivisessä mediakuvastossa, kuin itse tämä kuvasto, koskee lähinnä naissukupuolen edustajia. Sinkkuutta nimenomaan keskustelupalstoilla ei ole tutkittu kotimaan tutkimuskentällä, ellei oteta huomioon muutamia opinnäytetöitä. Suomen kontekstissa tehtyä tutkimusta sinkkuudesta ja siihen

mediassa liitetyistä merkityksistä ylipäättänsä on toistaiseksi hyvin vähän. Kansainvälisesti sinkkuutta nimenomaan keskustelupalstoilla on niin ikään tutkittu hyvin vähän. Tehty tutkimus kuitenkin osoittaa, että sinkkuutta pidetään ongelmana ja että romanttisen rakkauden ideaali leimaa parisuhdepuhetta ja odotuksia ihmisten suhde-elämästä.

1.4. Tutkimuskysymykset ja niihin vastaaminen

Pyrin vastaamaan tutkimusongelmaan kahden tutkimuskysymyksen kautta. Kysymykset ovat:

- i) Mitä oletuksia verkkokeskustelijat liittävät sinkkuihin heidän parisuhdestatuksensa perusteella?
- ii) Millaista arvottavaa kieltä verkkokeskustelijat käyttävät sinkuista heidän parisuhdestatuksensa perusteella?

Ensimmäinen tutkimuskysymykseni pyrkii tarkentamaan sitä, millaisia oletuksia, odotuksia ja kenties jopa stereotypioita sinkkuihin liitetään pelkästään heidän parisuhdestatuksensa vuoksi. Aineiston analyysissä poimin aineistosta muun muassa adjektiiveja, joita sinkkuihin liitetään. Sen lisäksi käytän päätelmäosuudessa analyysia varten luomiani diskurssikategorioita vastaamaan tähän kysymykseen. Julkisessa sinkkuuskeskustelussa korostuvat naisen ja miehen sukupuolikategorioiden erot (Kolehmainen ym. 2020). Otan myös tämän lähtökohdan huomioon analyysissä ja päätelmissä: käsittelen sitä, asetetaanko naisille tai miehille erilaisia lähtökohtia sinkkuudesta heidän sukupuolensa perusteella. Oletuksiin sinkusta voi liittyä myös se, että sinkun odotetaan perustavan perhe ja liittyvän perheyksikön kautta osaksi yhteiskunnallista normia. Monet aineistoni oletuksista koskevat niitä syitä, miksi joku on sinkku.

Sinkuista ja sinkkuudesta tehdyt oletukset, joita ensimmäisen tutkimuskysymyksen puitteissa etsin, voivat olla niin sanotusti positiivisia tai negatiivisia. Tässä kysymyksessä arvioin arvottavuuden näkökulmasta niitä oletuksia, joita sinkkuudesta ensimmäisen tutkimuskysymyksen perusteella esitettiin, ja toisen tutkimuskysymyksen tarkoitus

onkin tarkastella parisuhdestatusta arvottavana positiona. Tutkimuskirjallisuudessa esitän näkökulmia sinkkuihin ja yksineläjiin kohdistuvista stereotypioista, ennakkoluuloista ja eriarvoistavasta kielenkäytöstä. Analyysissa vertaan aineistoani tähän tutkimukseen. Arvottavaa kielenkäyttöä voi olla tällainen sinkkuuden asettaminen eriarvoiseen asemaan parisuhteeseen nähden tai päinvastoin sinkkuuden nostaminen jalustalle parisuhteeseen nähden. Sinkku-positio saatetaan nähdä ongelmallisena statuksena siitäkin huolimatta, että sinkkuus ja yksineläminen on viime vuosikymmenten aikana yleistynyt kaikenikäisten keskuudessa. Analyysia ja päätelmäosiota varten luomani temaattiset kategoriat sopivat vastaamaan myös tähän kysymykseen.

Verkon kommentit eivät aina heijastele kirjoittajiensa todellisia mielipiteitä. Analyysissa tarkastelen nimenomaan verkkokeskusteluissa esiintyviä käsityksiä niiden kirjoittajien mielipiteistä sekä näiden keskustelujen tuottamia diskursseja, en ihmisten niin sanotusti todellisia käsityksiä. Vastaan tutkimuskysymyksiin muun muassa suomalaisen ja kansainvälisen sinkkuustutkimuksen avulla, sinkkuusdiskursseihin keskittyvän mediatutkimuksen avulla ja kriittisen queer-teoreettisen otteen kautta. Analyysiosiossa keskityn esittämään huomioita aineistostani, ja päätelmäosuudessa peilaan näitä huomioita olemassa olevaan tutkimukseen ja näin vastaamaan tutkimuskysymyksiini.

2. Teoreettiset lähtökohdat ja aiempi tutkimus

2.1. Sinkkuuden määritelmät

Tutkielman teoreettisen perustan muodostavat sinkkuudesta tehty mediatutkimus sekä yleisemmällä tasolla liikkuva, sinkkuuden yhteiskunnallisista merkityksistä tehty tutkimus, josta tärkeiksi nousevat erityisesti eriarvoisuuden käsitteet. Teoreettiseen viitekehykseen sisältyy myös kriittinen queer-teoria. Avaan kirjallisuutta sinkkuudelle annetuista määritelmistä, sinkkuuden diskriminaatiosta ja sinkkuuden sukupuolittumisesta. Kirjallisuuden keräämisen tarkoitus on ollut vastata tutkimuskysymyksiini, joten olen teemoitellut kirjallisuuden aineiston analyysin teemoihin sopivaksi. Metodologisia teorioita ja käsitteitä, kuten diskurssianalyysin periaatteita, avaan myöhemmin metodologialuvussa.

DePaulo ja Morris (2005, 58) määrittelevät monelta kantilta sitä, kuka yhteiskunnassamme on sinkku. Heidän mukaansa sinkut määritellään sitä kautta, keitä he eivät ole ja mitä heillä ei ole. He mainitsevat, että lain silmissä sinkut ovat aikuisia, jotka eivät ole virallisesti naimisissa. Sosiaalisesti taas sinkut ovat ihmisiä, joilla ei ole vakavaa parisuhdetta. Sinkkuuden käsite ja sen määrittelyminen on tarpeen tutkimuskysymysteni selvittämiseksi. Ensimmäinen tutkimuskysymykseni kysyy suoraan: ”Mitä oletuksia verkkokeskustelijat liittävät sinkkuihin heidän parisuhdestatuksensa perusteella?”. Näitä oletuksia voi olla helpompi ymmärtää, kun käy ensin läpi tehtyä tutkimusta siitä, kuka sinkuksi yhteiskunnassamme määritellään. Tässä tutkielmassa ja aineiston analyysissä nimitän sinkuiksi DePaulon ja Morrisin sosiaalisen määritelmän mukaan ihmisiä, joilla ei ole vakavaa parisuhdetta, koska aineistoni perusteella vaikuttaa siltä, että tämä lähtökohta pätee aineiston oletuksiin sinkuista. DePaulo ja Morris (mts. 59) huomauttavat, että jokapäiväisessä elämässä sinkuksi määrittelyn apukeinona käytetään seksuaalisen suhteen olemassaoloa tai sen puuttumista, sillä seksuaalisuus luetaan perinteisesti parisuhteen osa-alueeksi. Seksuaalisuuden osa-alueen ei kuitenkaan tarvitse olla suhteessa olemassa juuri nyt, vaan riittää, että se tulee olemaan tai on joskus ollut. DePaulo ja Morris suhtautuvat kriittisesti seksuaalisten kumppanuussuhteiden ihannointiin. Vaikka ajattelumalli, jossa yhdistetään parisuhde ja seksuaalisuus, on

varmasti yhteiskunnassamme edelleen vahva, nykymaailmassa ymmärrämme kenties paremmin monisuhteiden ja avoimien suhteiden yleistymisen kautta, että seksi ja seksuaalisuus eivät välttämättä ole osa kahden ihmisen kumppanuussuhdetta. Pari- ja monisuhteiden monimuotoisuuden sekä seksisuhteiden käsitteiden, kuten ”friends with benefits” (suom. ystäväysten välinen seksisuhde) kautta ymmärrämme kenties myös sen, että seksuaalinen kumppanuussuhde voi olla olemassa ilman eksklusiivista parisuhdetta.

Käsittelen analyysissa kommenttikenttiä artikkeleista, joissa kirjoitetaan y-sukupolven sinkkuudesta. Y-sukupolvi tarkoittaa arkikielessä ihmisiä, jotka ovat syntyneet välillä 1980–1995. Kinneret Lahadin (2017, 3) termi ”late singlehood” (suom. ”myöhäinen sinkkuus”) on keskeinen termi, kun käsitellään tämän sukupolven sinkkuutta. Kansainvälisessä tutkimuksessa noin 30-vuotiaiden henkilöiden sinkkuutta on kutsuttu myös termillä ”extended singlehood” (Sharp & Ganong 2007, 840). Vapaasti suomennettuna termit tarkoittavat myöhäistä tai pidennettyä sinkkuutta. Lahadin (2017, 3) mukaan termi ”late singlehood” viittaa siihen sosio-ajalliseen vaiheeseen, jossa sinkkuus muodostuu ”ongelmaksi yhteiskunnan silmissä”. Tietyissä elämänvaiheissa sinkkustatus ei siis ole enää sosiaalisesti hyväksyttävä. Tämä kytkeytyy Lahadin muihin käsityksiin sinkkuuden ajallisuudesta (mt. 22) sekä DePaulon ja Morrisin (2005, 60) käsityksiin sinkkuuden kytköksistä ajan tematiikkaan. ”Late singlehood”-termi antaa osaltaan näkökulmaa siihen, miten sinkut ja sinkkuus voidaan määritellä. Sinkkuus voi kuitenkin tarkoittaa paljon muutakin kuin noin 30-vuotiaiden ihmisten parisuhdestatusta, minkä vuoksi sitä ei voida rajata koskemaan vain yhtä sukupolvea. Analyysissa sisällän sinkkuuden käsitteeseen elämänmittaisen sinkkuuden, yksinhuoltajuuden, parikymppisten sinkkuuden ja niin edelleen.

Vaikuttaa siltä, että sinkkuutta määritellään yhteiskunnassamme runsaasti ajallisilla käsitteillä. Tiina Sihto (2018) arvioi Lahadin (2017) teosta ja kirjoittaa kriittisesti sinkkuuteen liittyvistä puhetavoista ja ajan tematiikasta. Sihdon mukaan ”(s)inkkunaisen aika voi rakentua samaan aikaan esimerkiksi tyhjäksi, hukatuksi, tuhlatuksi ja jämähtäneeksi”. Sihdon mukaan kotimaisessa asiantuntijakeskustelussa puhutaan esimerkiksi sinkkujen ”nolla-ajasta”, jolla viitataan ajanviettoon, jossa on epätodennäköistä tavata tuleva potentiaalinen kumppaninsa. Sihdon mukaan samantyyppistä ajan tematiikkaa sovelletaan myös parisuhteisiin: ”jos parisuhteessa toiveet avioliitosta ja lapsista eivät ole yhteneväisiä, osapuolia varoitellaan puolison ajan

”varastamisesta” tai oman ajan ”tuhlaamisesta”.” Lisäksi DePaulo ja Morris (2005, 60) pohtivat niin ikään ajan tematiikkaa kysymällä, kasvavatko aikuiset ”sinkkuuden stigmaan” sisälle vasta saavuttaessaan iän, jolloin heidän odotetaan olevan naimisissa.

Kolehmainen, Kinnunen ja Lahti (2020) käsittelevät aineistonsa kautta politisoituja sinkkuuteen liittyviä yhteiskunnallisia teemoja. He avaavat suomalaisessa tutkimuksessa sellaista yhteiskuntapoliittista keskustelua sinkkuudesta, jota kansainvälisessä tutkimuksessa on jo käyty. Sana politisoituminen viittaa siihen, että sinkkuudelle ryhdytään antamaan poliittisia merkityksiä yhteiskunnallisessa keskustelussa (Kolehmainen ym. 2020, 376). Tällaisia teemoja ovat yksinasuminen sekä sinkkujen asioiden käsittely politiikassa verrattuna perhepolitiikkaan. Näitä teemoja käsitteleviä tekstejä oli kuitenkin heidän aineistossaan niukasti, ja sen sijaan yksi keskeisimmistä tavoista käsitellä sinkkuutta oli liittää se pariutumisen tematiikkaan ja vertailla sinkkuja ja parisuhteellisia toisiinsa. Tämä tekee myös osaltaan hankalaksi sinkkuuteen liittyvien yhteiskunnallisten kysymysten politisoimisen, koska parisuhteen asettaminen automaattiseksi lähtökohdaksi ja tavoitteeksi ei ainakaan paranna sinkkujen asemaa (mts. 378).

Myös Vickeryn (2009), Timmermansin, Coenenin ja van den Bulckin (2018), Tannerin, Haddockin, Zimmermanin ja Lundin (2003) sekä Justicen (2014) tutkimuksissa sinkkuus liitetään pariutumisen tematiikkaan. Vickery (2009) tutki amerikkalaisten teinityttöjen keskustelupalstaa, jolla käytiin keskustelua sinkkuudesta. Tutkimuksessa hän analysoi, miten nuoret tytöt toivat näkyviin (hetero)seksuaalisia identiteettejään, toisin sanoen he määrittelivät narratiiveja sinkuille ja parisuhteessa olevalle. Vickery tutki keskusteluista löydettäviä romanttisia ja seksuaalisia käsikirjoituksia, joista yleisin oli, että jossakin joka tyttöä odottaa ”prinssi Uljas”. Vickery löysi tutkimuksessaan vahvan satunarratiivin ”prinssi Uljaasta”, joka tulee pelastamaan naisen. Narratiivi on Vickeryn (mts. 48) mukaan ongelmallinen, sillä prinssin odottaminen tarkoittaa sitä, että sinkkutyttö on jollain tapaa epätäydellinen ja tarvitsee miehen joko pelastamaan tai täydentämään hänet tai täyttämään tyhjiön hänen elämässään.

Timmermans, Coenen ja van den Bulckin (2018) tutkimuksessa selvisi, että altistuminen romanttiselle mediasisällölle kasvatti sinkkuna olemisen pelkoa, etenkin naispuolisilla 18–25-vuotiailla sinkuilla. Siksi he peräänkuuluttavat positiivisia sinkkunaisten

representaatioita romanttisissa mediasisällöissä (mts. 166). Parisuhteita ja romanttisia ideaaleja animaatioissa puolestaan ovat tutkineet Tanner, Haddock, Zimmerman ja Lund (2003) ja Justice (2014). Animaatioelokuvissa romanttiset suhteet kuvataan seuraavasti: pari rakastuu, menee naimisiin ja ”elää onnellisena elämänsä loppuun asti” (Tanner ym. 2003, 364). Justicen (2014, 196) mukaan naiset olivat aiemmin Disney-elokuvissa, kuten *Prinsessa Ruusunen* (1959) ja *Pieni Merenneito* (1989) passiivisia miehen rakkauden kohteita, mutta viime vuosikymmeninä naiset ovat alkaneet saada myös omaa ääntä Disneyn elokuvatuotannoissa, ja samalla romanttista rakkautta ei elokuvissa ihannoida samaan tapaan. Esimerkiksi animaatioelokuvassa *Frozen* (2013) käsitteet, kuten ”se oikea” ja ”aidon rakkauden suudelma” painuivat taka-alalle (mts. 196). Tutkimuksessa esitellään *Frozenin* lisäksi esimerkkeinä elokuvat *Brave* (2012) ja *Maleficent* (2014).

Myös populaarikulttuuri osallistuu vahvasti sinkkuuden ja sinkkujen määrittelyyn. Suosittua *Sinkkuelämää*-sarjaa (esitetty vuosina 1998–2004) on tutkinut esimerkiksi Arthurs (2003). Vickery (2009) osoitti sinkkuuden epämieluisana positiona teinityttöjen verkkokeskustelujen perusteella, mutta *Sinkkuelämää*-sarjassa sinkkuutta ei esitetty häpeällisenä (Arthurs 2003, 85). *Sinkkuelämää* olikin ainakin aikanaan eräällä tapaa poikkeuksellinen kuvaus sinkkuudesta, ja Arthursin tutkimus tuo keskusteluun eräänlaisen taitepisteen, kun erityisesti naisten sinkkuuteen liittyvät narratiivit ovat murroksessa. Arthursin (mts. 85) mukaan sarjan naisten sinkkuus esitettiin tavalla, jota ei aiemmin oltu nähty soveliaana aiheena televisiodraamalle. Sinkkuus esimerkiksi yhdistettiin sarjassa seksuaalisiin suhteisiin ja seksuaalisen mielihyvän saavuttamiseen (mts. 85). *Sinkkuelämää*-sarja erosi muista postfeministisistä narratiiveista myös siten, että sarjassa sinkkunaisten onnettomuus ei laitettu sen syyksi, että feministinen nainen valitsee uran ylitse miehen (mts. 85). Kriittisempiäkin tulkintoja on: sarjassa voidaan lukea olevan selvä viesti siitä, että sinkkunaiset ovat yksinäisiä ja onnettomia, muun muassa siksi, koska kaikki päähenkilönaiset sarjan päättyessä päätyvät kuitenkin yhteen ”sielunkumppaniensa” kanssa (Timmermans ym. 2018, 161).

Sinkkuelämää-sarja rakentuu laajemman yhteiskunnallisen feministisen naisten vapautusliikkeen ja sitä seuranneiden tv-sarjojen kivijalalle. Arthurs (2003, 83) avaa tutkimuksessaan sitä, miten toisen aallon feminismiin aikaan alettiin esittää muun muassa sellaisia rikos- ja lakidraamasarjoja, jotka toivat naisia päähenkilöiksi. Nämä sarjat vastasivat tarpeeseen, joka syntyi laajemman sosiaalipoliittisen kontekstin muutoksista,

kun naisten suhdetta lakiin ja työelämään pohdittiin liberaalin feminismin näkökulmasta (mts. 83). Myös *Sinkkuelämää*-sarjassa käsiteltiin paitsi naisten sinkkuutta, myös heidän suhdettaan työelämään. Arthursin (mt.) tutkimus tuo keskusteluun eräänlaisia taitepisteitä, joissa erityisesti naisten sinkkuuteen liitetyt narratiivit muuttuivat.

2.2. Onko sinkkuus marginalisoitu vähemmistöpositio?

Tutkimuskirjallisuudessa sinkkuutta on käsitelty eriarvottavana käsitteenä ja sinkkuuteen on liitetty syrjintää. Analyysissäni pyrin selvittämään, onko sinkkuus marginalisoitu status ja arvotetaanko sitä yhteiskunnassamme. Tähän otan avuksi queer-teorian lähtökohtia ja muita sinkkuuden kulttuurisen eriarvoisuuden tutkimuksen lähtökohtia, kuten singlismän käsitteen.

Karkulehdon (2011, 73–74) mukaan queer eli ”outo, kummallinen, kyseenalainen” on kriittinen tutkimusote, jonka ytimessä on identiteettejä kuvaavien käsitteiden kyseenalaistaminen. Queer tarkoittaa arkikielessä sateenvarjokäsitettä sukupuoli- ja seksuaalivähemmistöille. Käsitteen merkitykset kuitenkin vaihtelevat. Perinteisesti queer-teoria tarkastelee normikriittisesti seksuaalisuutta ja sukupuolta, ja siinä keskeistä on heteronormatiivisuuden ja cis-normatiivisuuden kyseenalaistaminen. Heteronormatiivisuus tarkoittaa ajatusmallia, jossa huomioidaan kaksi luonnollista sukupuolta, mies ja nainen, jotka automaattisesti ovat romanttisesti ja seksuaalisesti kiinnostuneita toisistaan. Cis-normatiivisuus puolestaan tarkoittaa ajatusta siitä, että kaikki ihmiset edustavat mies- tai naissukupuolta ja että kaikki ihmiset kokevat kuuluvansa siihen sukupuoleen, joka heille on syntymässä määritelty. Queer-teoriassa sukupuoli nähdään sosiaalisena konstruktiona, eli teoria nojaa ajatukseen, ettei sukupuoli ole muuttumaton ja valmiina annettu, vaan kulttuurinen rakennelma, joka syntyy toiston ja jäljittelyn kautta.

Voisiko queer-teoria ja sen normikriittisyys soveltua myös sinkkuuden tarkasteluun? Esimerkiksi Reynoldsin ja Wetherellin (2003, 3) ensimmäinen lähtökohta sinkkuuden diskurssien tarkasteluun on se, että sinkkuus on sosiaalisesti rakennettua. Sinkkuus voidaan näin nähdä sukupuolen kaltaisena sosiaalisena konstruktiona. Koska sinkkuuden on todettu olevan marginalisoitu sosiaalinen kategoria tarkastelemalla sitä esimerkiksi

singlismien käsitteen kautta (ks. esim. DePaulo & Morris 2005; Lahad 2017), voidaan myös pohtia, että sitä verrattaisiin muihin vähemmistöasemiin. Queer-teoreettista otetta sinkkuuden yhteiskunnalliseen keskusteluun on tuonut esimerkiksi Michael Cobb (2007, 446), jonka mukaan sinkkuuden voidaan nähdä liittyvän LGBTQ-yhteisöön, joka tarkoittaa seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjen yhteisöä. Hän ehdottaa vähemmistöjen tutkimukseen termiä LGBTQS, jossa viimeinen kirjain S tarkoittaisi sinkkuja, ”singles”. Cobb kyseenalaistaa, miksi yhteiskunta vaatii meitä suuntautumaan kestävään, intiimiin ihmissuhteeseen, ja sinkku tuntuu yhdeltä halveksutuimmalta seksuaaliselta vähemmistöasemalta (mts. 446). Nojaan queer-teoriaan hieman epäkonventionaalisella tavalla, sillä sinkkuutta ei perinteisesti yhdistetä sukupuoli- ja seksuaalivähemmistöihin eikä muihinkaan vähemmistöihin. Siksi lainaan Cobbin lähtökohtaa ja näiden ajatusten pohjalta pyrin rakentamaan oman tutkimukseni yhteyttä queer-teoriaan. Nämä vähemmistöt joutuvat kohtaamaan syrjivää kielenkäyttöä ja syrjiviä yhteiskunnan rakenteita. Cobbin ehdotus voisi siis tarkoittaa sitä, että sinkkuus käsitetään vähemmistöasemaan rinnastettavana statuksena, johon kohdistuu esimerkiksi syrjivää kielenkäyttöä.

Giffney (2004, 73) kysyy, onko queer-tutkimuksesta, joka on alun perin tarkoitettu haastamaan ja rikkomaan konventionaalisia kategorioita, tullut itsessään tällainen konventionaalinen kategoria. Hän kritisoi queer-tutkimuksen keskittyneisyyttä vain ”lesbo- ja homotutkimukseen” (mts. 73). Giffney (mts. 75) toivoo queer-tutkimuksen ytimessä olevan ”normit, jotka kuvaavat, vahvistavat ja puolustavat horjuvia identiteettejä sulkemalla pois ne (toisinajattelevat toiset), jotka eivät pysty tai halua mukautua normeihin”. Tälläkin määritelmällä sinkku-positio istuisi queer-tutkimuksen piiriin, ja tartun myös Giffneyn ajatukseen laajentamalla queer-tutkimuksen piiriä sinkkuuteen. Reynolds ja Wetherell (2003, 12) huomauttavat, että toisin kuin muilla marginalisoiduilla sosiaalisilla kategorioilla liittyen etnisyyteen, luokkaan, seksuaalisuuteen ja vammaisuuteen, sinkkunaisilla ei ole yhteiskunnallista liikehdintää. Sinkkuuteen ei liity identiteettipoliittikkaa, ja näin ollen sinkkuilla ei ole koordinoitua, yhteistä ponnistelua siitä, miten pärjätä syrjinnän kanssa (mts. 12).

Sinkkuuden marginalisointi ja singlismi voivat käsitteinä auttaa hahmottamaan, miten sinkkun status voisi olla vähemmistöpositio. Kansainvälistä tutkimusta sinkkuuden yhteiskunnallisista merkityksistä ovat tehneet DePaulo ja Morris (2005). He viittaavat

sinkkujen kokemaan eriarvoistamiseen käsitteellä singlismi. Singlismen käsite tarkoittaa niitä arvottamisia, joita sinkkuihin heidän parisuhdestatuksensa perusteella yhdistetään. Käsitteellä tarkoitetaan niin sinkkuihin kohdistuvia stereotypioita ja ennakkoluuloja kuin heidän kohtaamaansa taloudellista ja rakenteellista eriarvoistamista. Näitä stereotypioita voidaan rakentaa, luoda ja vahvistaa esimerkiksi akateemisessa kirjallisuudessa sekä populaarikulttuurissa.

Singlismi on kasvanut kiistämättömien uskomuksien joukosta, ”avioliiton ja perheen ideologiasta” (DePaulo ja Morris 2005, 57). DePaulon ja Morrisin mukaan yhteiskunnassa vallitsee oletus siitä, että kaikki haluavat naimisiin ja lapsia, ja että kaikki myös tekevät näin. Naimisiinmeno ja lapsien hankkiminen kulkee käsi kädessä. Tämä DePaulon ja Morrisin ideologiaksi kutsuma ajatus perustuu olettamuksille siitä, että kaikki haluavat seksuaalisen kumppanuussuhteen, että seksuaalinen ihmissuhde on ainoa tärkeä henkilökohtainen ihmissuhde ja että tällaisessa ihmissuhteessa olevat ovat parempia ihmisiä kuin ne, jotka eivät ole (mts. 58). Se perustuu myös olettamukselle siitä, että lapsen ja vanhemman välinen suhde on ainoa merkityksellinen sukupolvien välinen suhde.

Tutkimusta perheellisistä sinkuista tai perheen muodostamisesta sinkkuna on vähän. Zadeh ja Foster (2016) ovat kuitenkin tutkineet siittiöiden lahjoittamisen kautta sinkkuäideiksi tulleiden representaatioita Iso-Britannian uutisoinnissa. Aihe rikkoo selvästi totuttua ydinperheen mallia ja sen muodostamisen kaavaa. Suurimmassa osassa kirjoittajien tutkimista artikkeleista sinkkunaisten perheellisäys siittiöiden lahjoittamisen kautta kuvattiin ”suunnitelma B:nä” ja seurauksena siitä, että perinteisen perheen mahdollisuus oli viety heiltä pois (mts. 558). Itsellistä perheellisäystä ei siis nähty suotavana vaihtoehtona tai ainakaan aitona valintana.

Singlismen käsitettä määrittelee myös Lahad (2017, 3), joka liittyy sinkkuuden singlismen käsitteen avulla osaksi sukupuolentutkimuksen intersektionaalista teoriaa. Intersektionaalisen teorian ytimessä on huomioida, että esimerkiksi rotu, sukupuoli, luokka, etnisyys, seksuaalisuus ja kansallisuus eivät ole yksittäisiä identiteettejä, vaan valikoima rakenteita, jotka limittyvät yksilöissä ja asettavat heidät eri asemiin sekä vaikuttavat heidän asemaansa ja mahdollisuuksiinsa. Sinkku-position voisi käsittää tällaisena rakenteena, joka asemoi ihmistä yhteiskuntaan. Tämä lähtökohta singlismiin

auttaa myös osaltaan yhdistämään sinkun positiota queer-tutkimukseen. Singlismien käsite avaa sinkkujen kohtaamaa yhteiskunnallista ja kulttuurista eriarvoisuutta. Feministinen queer-tutkimus ja intersektionaalinen teoria ovat hyvin lähellä toisiaan: molemmissa teorioissa keskiössä on vähemmistöryhmien sosiaalinen konstruktio. Singlismien käsitteen avulla sinkku-positio voidaan liittää osaksi sukupuolentutkimuksen intersektionaalista teoriaa, kuten myös yllä avaamani Lahadin (2017, 3) lähtökohta osoittaa. Sinkku-positio voisi olla yksi tällainen rakenne, joka osoittaa ihmisen osaksi yhteiskuntaa. Lahadin (mts. 3) mukaan heteronormatiivisuus ja patriarkaatti eli miessukupuolen ylivalta limittyvät ja risteävät muiden valtarakennelmien, kuten singlismien, ageismien eli ikäsyrjinnän ja seksismien eli sukupuolen perusteella tapahtuvan syrjinnän kanssa. Tällä hän tarkoittaa siis, että yksilöön vaikuttavat monenlaiset yhteiskunnan valtarakenteet. Lahadin ajan tematiikan ja ”odottamisen” käsitteen (mts. 22) mukaan yhteiskunnassa tuotetaan diskursseja, joissa sinkkunaisten vanhenevat nopeammin kuin parisuhteessa tai naimisissa olevat naiset. Tätä hän kutsuu kuvaksi ”vanhastapiiasta”. Lahadin mukaan tämä tarkoittaa, että ikääntyminen on sukupuolittunut ja heteronormatiivinen prosessi (mts. 22).

Sinkku-statuksen marginalisoinnista on teoretisoitu singlismi-käsitteen lisäksi yleisemmällä tasolla. Muun muassa Shelley Budgeon (2008) ja Reynolds ja Wetherell (2003) ovat tutkineet sinkun statuksen marginalisoinnista. Budgeonin (2008, 301) mukaan heteroseksuaalisella pariskunnalla on historiallisesti ollut etuoikeutettu asema, kun taas sinkut ovat olleet marginaaliasemassa. Marginalisointi tarkoittaa, että sinkku arvotetaan kulttuurissamme parisuhteessa olevaa alemmaksi. Reynoldsin ja Wetherellin (2003) mukaan sinkkuus on ongelmallinen kategoria, johon kuulumista joudutaan puolustelemaan. Edellä mainitut haastattelivat tutkimustaan varten 30 sinkkunaista ja tutkivat, millaista identiteettiä he rakentavat itselleen puheen kautta. He löysivät puheesta neljä tulkintarepertuaaria: 1) sinkkuus henkilökohtaisena vajeena, 2) sinkkuus sosiaalisena poissulkemisena, 3) sinkkuus itsenäisyytenä ja valintana ja 4) sinkkuus itsensä toteuttamisena ja saavutuksena (mts. 8). Kahta ensimmäistä tulkintarepertuaaria vähäteltiin ja kahta jälkimmäistä ihannoitiin. Hyödynnän analyysissäni kriittistä diskurssianalyysia ja seuraan Reynoldsin ja Wetherellin (2003, 3) jalanjälkiä feministisen diskursiivisen sinkkuutta koskevan analyysin muodostamisessa. Toisin kuin Reynolds ja Wetherell (mt.), käsittelen kaikkien sukupuolten sinkkuutta, en vain naisten. Feministinen näkökulmani nousee pikemminkin sinkku-position arvottamisen hahmottamisen, queer-

teorian lähtökohtien hyödyntämisen ja kriittisen diskurssianalyysin kautta. Myös Vickeryn (2009, 42) tutkimus osoitti, että jo nuorten tyttöjen mielestä sinkkuus oli ongelmallinen status. Vickeryn tutkiman keskustelupalstan teini-ikäiset keskustelijat uskoivat, että sinkkuudelle oli löydettävissä ulkonäköön tai luonteeseen liittyvä syy. Tutkimuksen mukaan keskustelupalstan keskustelijat uskoivat myös, että sinkkuudesta voi ”päästä eroon”, jos muokkaa itseään feminiinisemmäksi, eli Vickeryn mukaan sinkkuuden ”syy” olisi tietynlaisen heteronormatiivisen feminiinisyyden puute (mts. 45).

2.3. Sukupuolitettu keskustelu sinkuista

Keskustellessamme sinkkuudesta ja parisuhteista, puhumme usein heterosuhteista ja keskitymme sukupuolista vain yksiselitteisesti naisiin ja miehiin (ks. esim. Kolehmainen ym. 2020, 378). Koska käsittelen sinkkuutta ja sitä kautta parisuhdestatuksen merkitystä ihmisryhmistä luotuihin stereotyyppioihin, nämä yksiulotteiset naisen ja miehen mallit on ymmärrettävä ja nimettävä. Sjöbergin (2016, 7) mukaan sukupuoliessentialismi asettaa maailman väärin, koska ”(m)iehet yhdistetään maskuliinisuuteen ja naiset feminiinisyteen diskurssien, sosiaalisten odotusten, sosiaalisten rajoitteiden ja sosiaalisen vallan kautta, eikä luonnollisten taipumusten tai biologisen ohjelmoinnin kautta” (käänt. Julia Ylä-Outinen).

Sukupuolentutkimuksessa nojataan nais- ja miestapaisuuksien käsitteisiin (ks. esim. Veijola & Jokinen 2001), joilla tarkoitetaan kulttuurisesti rakentuneita eleitä, puhetapoja ja toimintamalleja. Näiden eleiden ja mallien varassa yksilö selviytyy kulttuurisesta naisen ja miehen roolistaan. Butler (1999, 33, 178) esittää, että sukupuoli on toistolle rakentuva performanssi, jota toteutetaan erilaisissa arjen tilanteissa. Lisäksi sukupuolentutkimuksessa käytetään usein jaottelua biologiseen sukupuoleen (engl. sex) ja sosiaaliseen sukupuoleen (engl. gender). Kun jatkossa kirjoitan sukupuolista, esimerkiksi nais- ja miessukupuolesta, en tarkoita biologista sukupuolta, vaan yhteiskunnassa rakennettua sukupuolta. Samoin sukupuolittuneisuuteen viitatessani tarkoitan yhteiskunnan määrittelemiä sukupuolen ominaisuuksia ja nais- ja miessukupuoliin liitettyjä stereotyyppejä.

Seksuaalinen suuntautuminen ja sukupuoliroolit ovat merkittäviä sinkkuus- ja parisuhdepuheeseen liitettäviä teemoja. Yksi keskeinen sukupuoli jäsentävä käytäntö on Butlerin (1990) mukaan heteroseksuaalinen matriisi, myöhemmin heteroseksuaalinen hegemonia. Teorian mukaan ihmisruumis on sidottu biologiseen sukupuoleensa, joka on perustana näkyvälle sosiaaliselle sukupuolelle. Biologisesti miehillä oletetaan olevan maskuliininen rooli, ja biologisesti naisilla oletetaan olevan feminiininen rooli. Tätä kutsutaan yleisesti nykypäivänä cis-normatiivisuudeksi. Teorian mukaan matriisi olettaa, että sukupuolet, joita olisi vain kaksi, olisivat kiinnostuneita vastakkaisesta sukupuolesta. Teorian mukaan yhteiskunta sivuuttaa identiteetit, jotka eivät sovi näihin malleihin, ja systemaattisesti syrjii näitä identiteettejä esimerkiksi medikalisoimalla ja leimaamalla niitä. Heteroseksuaalista matriisia kutsutaan yleiskielellä myös heteronormatiivisuudeksi. Heteronormatiivisuuden käsite on osa pitkäaikaisen kumppanuuden ja avioliiton normia (Reynolds & Wetherell 2003, 1). Siksi se on olennainen myös keskusteltaessa sinkkuudesta. Lisäksi lehtikeskustelussa sinkkuuspuheen on todettu olevan toistuvasti heteronormatiivista sekä sukupuolittunutta (Kolehmainen ym. 2020, 378).

Kolehmaisen ym. (2020, 378) mukaan sinkkuuteen liitetyt kokemukset eivät liity vain naisen ja miehen sukupuolikategorioihin. Esimerkiksi maahanmuuttajasinkkujen tai sukupuoli- ja seksuaalivähemmistöihin kuuluvien sinkkujen kokemuksia ei heidän aineistossaan esiinny, jos ei oteta lukuun ”paria poikkeusta”. Samalla tavoin leskeytyneet vanhukset eivät ole sinkkuja sanan arkikielisessä merkityksessä (mts. 378). Kaikkia yksineläjiä kuitenkin koskevat samat eriarvoistavat talouden rakenteet, kuten esimerkiksi yksin asumisen kalleus ja muiden kustannuksien jakamattomuus. Kolehmaisen ym. (mts. 378) mukaan ”(s)amoin kuin nuoret sinkut, voivat myös lesket tulla ulossuljetuksi parisuhteen ja perheen ympärille rakentuvasta sosiaalisuudesta”. Tämä osoittaa, että sinkun positio on yhteiskunnassamme tietyllä tavoin konstruoitu positio, johon lasketaan mukaan tietynlaiset ihmiset ja heihin yhdistetään tiettyjä ominaisuuksia.

Keskeistä sinkkusarjoissa ja -elokuvissa on usein, että naissinkku haluaa muodostaa konventionaalisen parisuhteen (Kolehmainen ym. 2020, 371). Lehtikeskustelussa tuodaan esille sinkkujen keskinäisiä eroja, mutta silti usein nais- ja miessinkkujen (sukupuoleltaan oletettujen tai tiedettyjen) erot korostuvat keskustelussa (mts. 378). Julkisessa sinkkuuskeskustelussa korostuvat naisen ja miehen sukupuolikategorioiden erot, ja keskustelu on toistuvasti sukupuolittunutta ja heteronormatiivista.

Gong, Tu ja Jiang (2015) ovat tutkineet sitä, miten sinkkunaiset esitetään Manner-Kiinan uutismediassa. Tuon tutkimuksen esiin, sillä kyseessä on yksi harvoista sinkkujen mediarepresentaatioita koskevista tutkimuksista. Vaikka fokus heidän tutkimuksessaan onkin naiseuden esittämisessä, tutkimuksessa on analysoitu sinkkunaisista ja sinkkumiehistä kirjoitettuja uutisia. Median sinkkumiehistä tekemä kehystys toimii siis verrokkina tutkimuksen aiheelle. Kiinalainen media dramatisoi kiinalaisia sinkkunaisia verrattuna sinkkumiehiin, ja sinkkunaiset esitetään konfliktin kautta, kun heidän suhdettaan muihin sosiaalisiin ryhmiin tarkastellaan (Gong ym. 2015, 208). Kiinalaisessa uutismediassa annetaan ymmärtää, että on sinkkunaisten omalla vastuulla, ”jäävätkö he avioliittomarkkinoilta”, ennemmin kuin esittämällä naimisiin meno valintana, jonka naiset voivat halutessaan tehdä. Tällaista syyttävää asennetta ei yhdistetä sinkkumiehiin (mts. 208). Tätä samaa tematiikkaa pohdin päätelmäosiossani liittyen aineistoni löydöksiin naispuolisten sinkkujen nirsoudesta. On kuitenkin hyvä huomata, että Kiinassa on maan politiikan erityispiirteiden, kuten yhden lapsen politiikan, vuoksi sinkkuudelle erilainen konteksti kuin esimerkiksi eurooppalaisessa tai yhdysvaltalaisessa ympäristössä. Kiinalaiset sinkut kohtaavatkin perheiltään enemmän painostusta avioliittoon kuin sinkut muissa yhteiskunnissa (mts. 207).

Vaikka suuri osa sinkkuuteen keskittyvästä mediatutkimuksesta liittyy naissinkkuihin, on jonkin verran kirjoitettu myös miehenä esitetyistä sinkuista. Mieheen liitettyä sinkkuutta viihteellisessä mediassa ovat tutkineet Thompson (2015), Negra (2006) ja Timmermans ym. (2018). Thompson (2015) on tutkinut tv-sarjaa *How I Met Your Mother* (esitetty vuosina 2005–2014) jossa esitetään kaksi erilaista kuvaa miessinkusta: huoleton poikamies Barney ja tulevaisuudestaan, sinkkuudestaan ja ikääntymisestään ahdistunut Ted. Negra (2006) puolestaan kirjoittaa ”uudesta sinkkumiehestä”, yli 30- tai yli 40-vuotiaasta miehestä, jolla on vaikeuksia löytää paikkansa sosiaalisessa järjestyksessä. Tällaista roolia esitetään esimerkiksi elokuvissa *The 40-Year-Old Virgin* (2005), *Failure to Launch – Muuttohaluton poikamies* (2006) sekä *You, Me and Dupree* (2006). Lisäksi miessinkku voidaan esittää usealla tavalla, kun taas naissinkulle on yleensä varattu tietynlainen, negatiivinen rooli (Timmermans ym. 2018, 161).

Tutkimuskysymykseni olivat: ”mitä oletuksia verkkokeskustelijat liittävät sinkkuihin heidän parisuhdestatuksensa perusteella?” sekä ”millaista arvottavaa kieltä

verkkokeskustelijat käyttävät sinkuista heidän parisuhdestatuksensa perusteella?” Sinkkuuden arvottamisen lähtökohtien avaaminen ja ymmärtäminen on tarpeen näiden tutkimuskysymysten selvittämiseksi. Tutkimuskirjallisuus ehdottaa, että sinkkuutta voidaan käsitellä marginalisoituna positiona ja että sinkkuuteen liitetään singlismiä. Näihin käsitteisiin tukeutuminen auttaa vastaamaan tutkimuskysymyksiin, koska ne käsittävät sinkun statuksen arvottavana positiona. Lisäksi aiempi tutkimus ehdottaa, että parisuhdepuhe sisältää eriarvoistavia ideologioita, kuten avioliiton ja perheen ideologian. Tämän vuoksi tarvitaan tietoa siitä, millaista singlismiä ja mitä muita normatiivisia puhetapoja sinkkuja koskevassa keskustelussa on. Siksi on myös tarpeen tutkia sitä, millaisia oletuksia sinkuista tehdään ja millä tavoin ne ovat arvottavia.

3. Aineisto ja metodologia

Tässä osiossa esittelen diskurssianalyysia ja kriittistä diskurssianalyysia, minkä jälkeen esittelen tekemiäni tutkimuksen aineistoa. Lopuksi avaan analyysin kulkua, tekemiäni valintoja ja käyttämiäni menetelmiä.

Sosiaalinen konstruktionismi vaikuttaa diskurssianalyysini taustalla. Sosiaalinen konstruktionismi on traditio, jossa diskurssianalyysin teoreettinen koti sijaitsee (Jokinen 2016, 251). Sosiaalinen konstruktionismi ei siis ole oikeastaan teoria, vaan kattokäsite, jonka alle kokoontuu monta tutkimussuuntausta. Kun sosiaalista konstruktionismia käytetään tulkintakehyksenä, se näkyy tutkimuskohteen valinnassa, tutkimuskysymysten muotoilussa, analyttisten työkalujen kehittämisessä ja tutkijan ja tutkimuskohteen välisen suhteen ymmärtämisessä (Jokinen 1999, 40). Näkökulma vaikuttaa analyysini kaikissa edellä luetelluissa osa-alueissa, koska sosiaalisessa konstruktionismissa kielenkäyttö nähdään osana todellisuuden rakentamista. Verkkokeskustelut ovat julkista puhetta, joka ei ole irrallaan muusta yhteiskunnasta. Näin ollen kuten muukin puhe, myös verkkokeskustelut heijastelevat yhteiskunnassa esitettyjä representaatioita sukupuolista ja sukupuolten käyttäytymisestä parisuhteissa ja sinkkuina. Sosiaalinen konstruktionismi sopii siis erinomaisesti sinkkuuden oletusten ja arvottamisen tutkimukseen. Lisäksi se sopii valitsemaani metodologiaan eli verkkokeskustelujen kriittiseen diskurssianalyysiin.

Jokisen, Juhilan ja Suonisen (2016, 17) mukaan sosiaalisen konstruktionismin näkökulma tarkoittaa sitä, että kielenkäyttöä tarkastellaan osana todellisuutta. Ihmisten tavat hahmottaa todellisuutta rakentuvat siis sosiaalisesti, kielen kautta. Ensimmäisenä sosiaalisen konstruktion käsitteen ovat tuoneet esille Berger ja Luckmann (1966). Koska todellisuus rakentuu sosiaalisen konstruktionismin mukaan sosiaalisesti, todellisuudesta on mahdotonta saada ”puhdasta” tietoa, vaan se on aina jostakin näkökulmasta merkityksellistettyä (Burr 1995, 1–8). Sosiaalinen konstruktionismi on siis hyvin väljä teoreettinen näkökulma, joka voi kuitenkin antaa raamit tutkimukselle.

Reynolds ja Wetherell (2003, 3–5) määrittelevät sinkkuudesta tekemälleen diskurssianalyysille viisi lähtökohtaa: 1) sinkkuus on sosiaalisesti rakennettua, 2)

sinkkuus on sosiaalinen kategoria, 3) sinkkuus on diskurssi, 4) sinkkuus on valikoima henkilökohtaisia narratiiveja ja subjektin asemia ja 5) sinkkuuden tulee edellä mainittujen lisäksi olla politiikkaa. Hyödynnän näitä lähtökohtia analyysiani varten, mutta kohdan 4 ”henkilökohtaisten narratiivien ja subjektin asemien” sijasta tarkastelen sinkkuutta valikoimana eri positioista lähtevää, julkisia narratiiveja. Reynoldsin ja Wetherellin (2003) tutkimus käsittelee kuitenkin vain sinkkunaisten henkilökohtaisia kokemuksia, mutta analyysissäni tarkastelen kenen tahansa verkkokeskustelijan mielipidettä sinkkuudesta ja sinkku-positiosta. Luon analyysiosiossa diskursiivisia kategorioita aineistosta ensinnäkin helpottamaan analyysiani, mutta myös osoittaakseni, että sinkkuuteen liitetään monia erilaisia diskursseja, joiden avulla sinkkuutta rakennetaan sosiaalisesti. Lisäksi analyysilläni pyrin osoittamaan, millä tavoin sinkkuutta rakennetaan sosiaalisesti sekä millä tavoin se on sosiaalinen kategoria ja valikoima narratiiveja ja subjektin asemia. Sinkkuus voidaan käsittää marginalisoituna sosiaalisena kategoriana, jota konstruoidaan sosiaalisesti esimerkiksi verkkokeskustelun kaltaisilla alustoilla: sinkkuudelle pyritään antamaan merkityksiä ja syitä ja sitä pyritään niiden kautta rajaamaan tietynlaiseksi. Nämä narratiivit, jotka sinkkuutta esimerkiksi verkkokeskustelussa rakentavat, tulevat erilaisista positioista, osa sinkkuuskategorian ulkopuolelta ja osa sisäpuolelta. Sinkkuuden asema marginaalisena, jopa vähemmistöihin rinnastettavissa olevana statuksena tekee sinkkuuteen liittyvistä kysymyksistä myös poliittisia.

3.1. Aineisto

Analyysini aineisto on yksi Helsingin Sanomien uutista koskeva verkkokeskustelu ja yksi Ylen kolumnia koskeva verkkokeskustelu. Helsingin Sanomien uutinen on julkaistu 13.5.2020 ja sen alla on käyty verkkokeskustelua ajalla 13.5.2020–26.5.2020 (114 kommenttia). Ylen kolumni on julkaistu 31.5.2019 ja sen alla on käyty verkkokeskustelua samana päivänä, minkä jälkeen keskustelu on suljettu (136 kommenttia).

Keräsin aineiston vuoden 2020 syyskuun aikana. Aineisto valikoitui useammalla periaatteella. Kaksi tekstiä, joiden alla olevaa keskustelua analyysissä tutkitaan, ovat eri näkökulmia samaan aiheeseen. Myös näiden tekstien tekstilajit ovat erilaisia. Helsingin Sanomien uutinen käsittelee ilmiötä, jossa y-sukupolven edustajat eli 25–40-vuotiaat ovat

yhä useammin sinkkuja. Ylen kolumni taas käsittelee sinkkuutta kolmekymppisen naispuolisen henkilön näkökulmasta. Lisäksi molempiin teksteihin on tullut vähintään yli 100 kommenttia, mikä kertoo niiden suosiosta ja sinkkuusaiheen puhuttavuudesta.

Vaikka kommenttikentässä olevan keskustelun voidaan joka tekstin kohdalla olettaa olevan samantyyppistä, alkuperäinen teksti määrittelee hiukan niitä sävyjä ja näkökulmia, mistä kommentitkin koostuvat. Näiden valintojen on siis tarkoitus tuoda variaatiota analyysiin, jota kommenttikentistä tehdään. Päädyin näihin kahteen aineiston lähteeseen, koska ne ovat verkkokeskustelun väyliä isojen mediatalojen sivuilla, mutta saattavat artikkelien sisältöjen kautta tarjota variaatiota toisiinsa nähden. Helsingin Sanomien ja Ylen artikkeleihin kuka tahansa voi tulla kommentoimaan sinkkuutta ilmiönä. Lisäksi Yle on valtakunnallinen media, joten voidaan olettaa, että kommentteja voi tulla ympäri Suomea. Helsingin Sanomat taas on pääkaupunkiseudun media, mutta isoin sanomalehti Suomessa, jonka levikki koostuu ympäri Suomea. Näin ollen voidaan olettaa keskustelijoiden olevan laajalta alueelta. Tutkimillani alustoilla on riski trollaukseen eli siihen, että niille kirjoittelevat ihmiset eivät ole vakavissaan; siihen, että heidän kirjoitusasunsa on kärkevämpää kuin heidän todelliset mielipiteensä tai siihen, että he jopa suoranaisesti valehtelevat. Näin ollen on oleellista, etten pyri tutkimaan ihmisten mielipiteitä sinkkuudesta, vaan nimenomaan heidän keskustelukulttuuriaan online-ympäristössä sinkkuuteen liittyen.

Aineistonkeruuvaiheessa tein alustavia huomioita siitä, mitkä diskurssit ja sinkkuuden teemat toistuivat nettikeskusteluaineistoissa. Helsingin Sanomien uutisesta keräsin erilliseen Excel-tiedostoon seuraavat tiedot jokaisesta kommentista: kommentoijan nimimerkki, kommentti kokonaisuudessaan, montako ”Hyvin argumentoitu”-tykkäystä kommentti oli saanut sekä vastasiko kommentti jonkun toisen kommentoijan kommenttiin. Ylen kolumnista keräsin samat tiedot omaan Excel-tiedostoonsa, mukaan lukematta ”Hyvin argumentoitu”-tykkäyksiä, sillä Ylen alustalla ei ollut tätä mahdollisuutta. Ylen alustalla oli tosin myös mahdollisuus painaa peukku kommentteille, mutta toiminto ei jostakin syystä ollut käytössä ja millään kommentilla ei ollut tykkäyksiä. ”Hyvin argumentoitu”-tykkäysnappia en lopulta ottanut huomioon aineiston analyysissa.

3.2. Diskurssianalyysi ja kriittinen diskurssianalyysi

Tutkin verkkokeskustelua diskurssianalyysin keinoin. Diskurssianalyysi on tekstianalyysin laji, ja verkkokeskustelu on analyysin näkökulmassa teksti siinä missä muutkin (Laaksonen & Matikainen 2013, 208). Diskurssianalyysi soveltuu valitsemaani aineistoon parhaiten. Yhteiskunnallisia ilmiöitä voidaan tutkia diskurssien kautta, sillä käyttämämme kieli rakentaa ja hahmottaa todellisuuttamme. Lehden, Haapasen ja Käännän (2018, 7) mukaan diskurssit ovat ”kielellisiä, sosiaalisia käytäntöjä, jotka ovat ominaisia tietyille ihmisryhmille, viestintätilanteille, ideologioille tai vaikkapa yhteiskunnan osa-alueille.” Diskurssi ja tulkintarepertuaari ovat rinnakkaiskäsitteitä ja tarkoittavat merkityssysteemejä (Jokinen ym. 2016, 34). Merkityssysteemi on kielen jäsentämisen käsite, joka juontaa konstruktivisuudesta, ja kielen konstruoiminen tarkoittaa sen merkityksellistämistä (Jokinen ym. 2016, 26–27). Diskurssin käsite sopii kuitenkin hyvin tutkimuksiin, joissa analysoidaan valtasuhteita tai institutionaalisia sosiaalisia käytäntöjä (Jokinen ym. 2016, 34–35). Kriittisen diskurssianalyysin (CDA) tutkija ja kehittäjä Norman Fairclough (2003, 124) ymmärtää diskurssin käsitteen kielenkäytön tavaksi, joka paitsi heijastaa tiettyä maailmankuvaa, myös samalla osallistuu sen rakentamiseen.

Suonisen (1999, 17) mukaan diskurssianalyysin perusajatus on tarkastella kielenkäyttöä tekemisenä, joka muotoutuu sosiaalisissa prosesseissa ja rakentaa sosiaalista todellisuutta. Diskurssianalyysin teoreettinen viitekehys rakentuu viidestä lähtöoletuksesta: 1) oletus kielenkäytön sosiaalista todellisuutta rakentavasta luonteesta, 2) oletus useiden rinnakkaisten ja keskenään kilpailevien merkityssysteemien olemassaolosta, 3) oletus merkityksellisen toiminnan kontekstisidonnaisuudesta, 4) oletus toimijoiden kiinnittymisestä merkityssysteemeihin ja 5) oletus kielenkäytön seurauksia tuottavasta luonteesta (Jokinen ym. 2016, 26). Analyysini kannalta näistä merkittävimmät lähtökohdat ovat kohdat 1, 4 ja 5. Analyysissäni oletan, että verkkokeskusteluissa käytetty kieli rakentaa sosiaalista todellisuutta ja että kielenkäyttö tuottaa seurauksia. Diskurssianalyysin tehtävänä ei ole tutkia itse repertuaareja tai diskursseja, vaan analyysissä tarkastellaan pääasiassa näiden toimintaa erilaisissa sosiaalisissa käytännöissä (Jokinen ym. 2016, 35). Toisin sanoen diskurssianalyysi keskittyy niihin prosesseihin, miten diskursseja ja repertuaareja tuotetaan.

Analyysissa hyödynnän diskurssianalyysin kattokäsitteen alta nimenomaan kriittistä diskurssianalyysia. Kriittistä diskurssianalyysia on kehitelty Fairclough'n lisäksi Teun A. van Dijk. Van Dijkin (1993, 249–250) mukaan valta on avainasemassa kriittisessä diskurssianalyysissa – vallalla hän tarkoittaa eliittien, instituutioiden tai muiden ryhmien omaamaa sosiaalista valtaa, josta seuraa sosiaalista eriarvoisuutta. Eriarvoisuus voi olla esimerkiksi poliittista, kulttuurista, etnistä tai sukupuolten välistä. Van Dijkin (mts. 250) mukaan CDA:ta hyödyntävät tutkijat haluavat tietää, mitkä rakenteet, strategiat tai muut tekstin, puheen, verbaalisen kanssakäymisen tai kommunikoivien tapahtumien ominaisuudet osallistuvat eriarvoisuuden tuottamiseen. Van Dijkin ja Fairclough'n näkemykset eroavat hiukan toisistaan. Huomioin van Dijkin edellä mainitsemani lähtökohdat analyysissäni, mutta muuten keskityn lähinnä Fairclough'n lähestymistapaan ja pohjaan analyysini hänen käsitteisiinsä genre, diskurssi ja tyyli.

Analyysin tarkoitus on selvittää, kohdistuuko sinkkuihin arvottavaa kieltä heidän parisuhdestatuksensa perusteella. Näin ollen CDA sopii esimerkiksi retorista diskurssianalyysia paremmin selvittämään tutkimuskysymystäni. Kriittisen diskurssianalyysin lähtökohtana on oletus tiettyjen alistussuhteiden olemassaolosta, ja tutkimustehtävänä tarkastellaan niitä kielellisiä käytäntöjä, joilla alistussuhteita ylläpidetään ja oikeutetaan (Jokinen & Juhila 2016, 241). Tämä on lähtökohta myös omassa analyysissäni. Kriittisessä, toisin kuin analyttisessä, diskurssianalyysissa voidaan myös jo lähtökohtaisesti tehdä oletuksia tiettyjen (alistus)suhteiden olemassaolosta tai luonteesta, kuten sukupuolten välisistä valtasuhteista tai analyysini kontekstissa sinkkujen ja parisuhteellisten välisistä valtasuhteista. Kriittisessä diskurssianalyysissa tekstistä analysoidaan valtasuhteita ilmaisevien sanamerkitysten lisäksi kielellisiä muotoja, joissa valtarakenteet ilmenevät ja jotka jatkavat valtarakenteiden rakentamista (Lehti ym. 2018, 6).

Fairclough (2003, 26) kuvaa diskurssin esiintyvän kolmella tavalla sosiaalisissa käytännöissä: genrenä, diskurssina ja tyylinä. Genrellä hän tarkoittaa ”toimimisen tapoja” – eri genret ovat siis eri tapoja vuorovaikuttaa diskursiivisesti. Aineistoni kannalta tämä tarkoittaa kommenttikentissä tapahtuvaa verkkokeskustelua. Diskurssi sosiaalisten käytäntöjen elementtinä tarkoittaa ”representaation tapoja”: tässä yhteydessä diskurssi tarkoittaa materiaalsen maailman ja muiden sosiaalisten käytäntöjen representaatioita.

Analyysissäni tämä ilmenee niinä sinkkuuden diskursseina, joita aineistosta nostan esiin. Tyyli sosiaalisten käytäntöjen elementtinä puolestaan tarkoittaa ”olemisen tapaa”, se esimerkiksi rakentaa tiettyjä tapoja olla tai tiettyjä sosiaalisia identiteettejä. Analyysissäni yhdistän tämän sosiaalisten käytäntöjen elementin sinkkuuden rakentamiseen sosiaalisena ryhmänä. Genrejen, diskurssien ja tyylien sekoitusta Fairclough (mts. 67) kutsuu tekstin interdiskursiiviseksi luonteeksi. Aineiston analyysissä liikun kahdella Fairclough’n (mts. 67) määrittelemällä tekstianalyysin tasolla: tekstin yleisen rakenteen tasolla sekä semanttisella tasolla, jossa huomioidaan loogiset ja ajalliset suhteet lauseiden välillä ja laajemmat tekstiosuudet.

Diskurssianalyysia ei tulisi nähdä selkeärajaisena tutkimusmenetelmänä, vaan sen sijaan väljänä teoreettisena viitekehysenä (Potter & Wetherell 1987, 175). Potterin ja Wetherellin mukaan tämä johtuu muun muassa diskurssin käsitteen luonteesta. Tähän ajatukseen nojaavat myös Jokinen ym. (2016, 25) ja Lehti ym. (2018, 5). Jälkimmäisten mukaan diskurssintutkimus on ”teoreettis-menetelmällinen viitekehys, jonka puitteissa tehdään tutkimusta kielenkäytön ja yhteiskunnan suhteesta, ja jossa kaikkia teoreettisia ja menetelmällisiä valintoja ohjaa ajatus tutkimuskohteesta diskursiivisesti rakentuvina merkityksinä” (Lehti ym. 2018, 5). Sen sijaan analyysissä käyttämäni tarkemmin rajattu kriittinen diskurssianalyysi voidaan nähdä menetelmänä (mts. 5), joka tarkoittaa sitä tapaa, jolla tutkimusaineisto kerätään ja analysoidaan. Diskurssianalyttinen viitekehys siis antaa suuntaviivoja sille, miten ymmärrän tutkimuskohteen diskursiivisesti rakentuvina merkityksenä. Kriittinen diskurssianalyysi menetelmänäni taas tarkoittaa sitä, että keräsin aineiston ja analysoin sen perusteella sinkkuutta nimenomaan van Dijkin määrittelemän (1993, 250) kulttuurisen eriarvoisuuden näkökulmasta. Siitä, onko kriittinen diskurssianalyysi tarvetta rajata vain tiettyyn, stabiiliin menetelmään, on kuitenkin kiistelty. Merkittävät kriittisen diskurssianalyysin tutkijat Lilie Chouliaraki ja Norman Fairclough (1999, 17) toteavat, että tarvetta stabilisoida jonkinlainen tietty CDA-metodi ei ole, sillä tällainen rajaaminen uhraisi CDA:n kehittymismahdollisuudet luoda tutkimusta sosiaalisten käytäntöjen semioottisesta ja yhteiskunnallisesta ulottuvuudesta.

Diskurssianalyysin tehtävänä ei ole tutkia itse repertuaareja tai diskursseja, vaan analyysissä tarkastellaan pääasiassa näiden toimintaa erilaisissa sosiaalisissa käytännöissä (Jokinen ym. 2016, 35). Kriittinen diskurssianalyysi pyrkii tekemään näkyväksi ihmisten välisiä haitallisia valtasuhteita niiltä osin, kuin ne heijastuvat

kielenkäyttöön sekä niiltä osin, kuin kielenkäyttö ylläpitää näitä valtasuhteita (Lehti & Eronen-Valli 2018, 160). Hyödynnän Lehden ja Eronen-Vallin edellä mainittuja lähtökohtia: pyrkimykseni aineiston analyysissä on tehdä näkyväksi sinkkuuteen kohdistuvaa arvottavaa kielenkäyttöä.

Kriittisessä diskurssianalyysissä on aiheeni puolesta myös riskinsä. Analyysini ei ole perinteisen poliittinen verrattuna tavanomaisiin kriittistä diskurssianalyysiä hyödyntäviin tutkimuksiin. Yleisimmin CDA:ta hyödynnetään, kun tutkitaan sukupuoli- tai seksuaalivähemmistöjä tai etnisiä vähemmistöjä. Sinkku ei ole samanlainen perinteisesti alisteiseksi ryhmäksi luokiteltu status kuin nämä vähemmistöt, joita on tutkittu paljon CDA:n avulla. Sinkkuustutkimuksessa ei ole siis juurikaan hyödynnetty kriittistä diskurssianalyysiä, vaan useammin on käytetty retorista diskurssianalyysiä. Silti, tai ehkä etenkin siksi, on tutkittava, käytetäänkö verkkokeskustelussa sellaisia puhetapoja, joilla sinkkuja pyritään yhteiskunnassa painamaan toisten ryhmien alapuolelle. Aionkin analyysilläni tuoda CDA:n avulla myös uutta näkökulmaa sinkkuuteen liitettyjen merkitysten tutkimukseen.

3.3. Verkkosisältöjen tutkimuksen lähtökohtia

Verkkokeskustelut ovat siitä mielenkiintoinen tutkimuskohde, että ne ovat tutkijasta riippumattomia. Hakalan ja Vesan (mts. 223) mukaan verkossa ihmiset itse päättävät keskustelun kulun, ja näin ollen verkkokeskustelut ovat ihmisten omaehtoisen toiminnan tuloksena syntynyttä aineistoa. Tämä voi kuitenkin olla myös ongelma: tutkija ei voi pysäyttää aineistonkeruutilannetta ja kysyä tarkentavia kysymyksiä (mts. 223). Eliisa Vainikan (2019, 6) mukaan verkon tutkimuksen eettisiin pohdintoihin liittyy usein kysymyksiä tutkijan asemasta esimerkiksi keskustelufoorumilla: tutkija voi olla aktiivinen osallistuja, osallistuva havainnoija tai ”urkkija”, joka seuraa keskustelua, mutta ei osallistu keskusteluun. Urkkijan käsitteen ovat alun perin tuoneet esiin Isomäki, Lappi ja Silvennoinen (2013, 164). Oma asemani analyysissäni on olla näistä mainituista viimeinen eli pelkkä keskustelujen seuraaja. Lähestyn verkkokeskustelua julkisena puheena, jota tästä julkisuudesta huolimatta käyvät tavalliset ihmiset kotisohviltaan. Vaikka verkkokeskustelu on tekstimuotoista, se sijoittuu puhutun ja kirjoitetun kielen välimaastoon. Laaksosen ja Matikaisen (2013, 205) mukaan verkkokeskusteluiden analyysissä voivat yhdistyä uudella tavalla puhutun ja kirjoitetun kielen analyysitavat.

Vainikka (2019, 6) taas tiivistää verkkokeskustelun lähtökohdat julkisena puheena osuvasti tutkimuksessaan. Hän kirjoittaa: ”Lähestyn tutkimusmateriaaliani julkisena keskusteluna, joka on avoimesti kaikkien verkon käyttäjien ulottuvilla. Tutkinkin keskusteluja ensisijaisesti julkisena puheena ja mielenkiintoisena verkkokulttuurin ilmiönä enkä yksittäisten ihmisten puheena omista elämäntilanteistaan.” Näihin lähtökohtiin yhdyn tutkielman analyysissä. Lisäksi Laaksosen ja Matikaisen (2013, 208) mukaan verkkokeskustelut heijastelevat kansalaisten käsityksiä eri aihepiireistä aina maahanmuutosta yritystoimijoihin. Analyysissäni lähtökohta on se, mitä verkkokeskustelut heijastelevat kansalaisten käsityksistä sinkkuudesta ja parisuhteista.

Verkkokeskustelujen anonyymiys ja ei-kasvokkaisuus voivat vaikuttaa kiinnostavuutta lisäävällä, mutta myös ongelmallisella tavalla niiden sisältöön. Verkkokeskustelijat saattavat anonyymiteetin turvin toisaalta haluta kertoa mielipiteitä, joita he eivät muuten kertoisi, koska verkkoympäristössä ihmisellä on pienempi riski tuntea itsensä porukan ulkopuoliseksi kuin kasvokkaisessa vuorovaikutuksessa (Ho & McLeod 2008, 202). Toisaalta verkkokeskustelut voivat olla vinoutuneita niin, että keskusteluun osallistuvilla on muita ihmisiä negatiivisempia tai vahvempia mielipiteitä asioista (Hakala & Vesa 2013, 224). Janne Matikaisen (2009, 33) raportista selviää myös, että vain pieni osa suomalaisista keskustelee verkossa aktiivisesti, ja lähes puolet ei keskustele lainkaan. Raportti on toki tätä tutkielmaa kirjoittaessa jo 11–12 vuotta vanha, ja verkon ja teknologian osalta muutos on ollut nopeaa. Älypuhelinien yleistyminen on saattanut viimeisen kymmenen vuoden aikana tehdä verkkokeskusteluihin osallistumisesta helpompaa ja näin madaltaa kynnystä osallistua näihin keskusteluihin.

3.4. Aineiston analyysimenetelmät ja päätelmien teko

Kerättyäni aineiston aloitin analyysivaiheen. Loin jokaiseen Excel-tiedostoon löyhät kategoriat keräämäni taustakirjallisuuden valossa ja aloin lukemaan kommentteja läpi ja sijoittelemaan niitä eri kategorioihin. Kategorioiden luomisessa ja keskustelun teemojen erittelyssä huomioin kaksi Fairclough'n (2003, 67) tekstianalyysin tasoa: tekstin yleisen rakenteen ja semanttisen tason, jossa huomioidaan loogiset ja ajalliset suhteet lauseiden välillä. Jaottelin siis kommentteja luomiini kategorioihin ensin niin, että selkeästi tietystä aiheesta kirjoittavat kommentit pääsivät samaan kategoriaan. Sitten luokittelin

samanmielisiksi kommentteja, joista saattoi rivien välistä lukea tietyn mielipiteen. Esimerkiksi lauseesta ”*Ulkonäkönsä puolesta kelpaisi minulle koska tahansa vakituiseen suhteeseen*” luin, että kommentoija tarkoittaa ulkonäön olevan keskeinen tekijä ihmisen parisuhdestatuksessa. CDA:n keskiössä on oletus valtarakenteiden olemassaolosta, ja analyysissäni oletin sinkun olevan jollakin tavalla arvotettu positio. Tarkastelin siis jo kategorioita luodessani erityisesti sitä, millä tavoin sinkkuutta ja parisuhteeseen liittyviä normeja, kuten perheenmuodostusta, kuvailtiin arvottavasti.

Aineistossani nettikeskustelijat pyrkivät esimerkiksi kuvailemaan ja määrittelemään sinkkuja ja sinkkuutta siinä mittakaavassa, että loin analyysia varten erikseen temaattisen kategorian, jonka alle kokosin nämä määrittelyt ja pyrin peilaamaan niitä kirjallisuusosiossa esiteltyyn tutkimukseen. Loin myös kategorian ”sinkkuuden syyt” siksi, että aineistossa oli paljon tähän tematiikkaan sopivia kommentteja. Lisäksi loin ”muista kommentteja sinkkuudesta tai parisuhteesta”-kategorian, johon luokittelin kommentit, joissa 1) ei sivuttu jo luomiani kategorioita, 2) ei ollut juuri yhtäläisyyttä toisiin kommentteihin, jotta uusi kategoria oltaisiin voitu luoda. Loin myös ”ei liity asiaan”-kategorian, jonne luokittelin kommentit, joissa 1) kritisoitiin jutun journalistisia päätöksiä, kieliasua tai kirjoittajaa eikä keskusteltu itse aiheesta, tai Ylen tapauksessa 2) kommentoija oli Ylen moderaattori.

Lopulta luettuani kaikki kommentit, analyysiin mukaan ottamani kategoriat olivat ”sukupuolittuneisuus”, ”sinkkujen määrittely”, ”sinkkuuden määrittely”, ”perheenlisäys” ja ”sinkkuuden syyt”. Rajasin aineistoa kategorioiden kautta, ja analyysistä jätin pois kategoriat ”muista kommentteja sinkkuudesta tai parisuhteesta” ja ”ei liity asiaan”. Ylen kolumnin kommentteista 52/136 lukeutui siis pois tarkemmasta sisällön analyysistä. Helsingin Sanomien artikkelin kommentteista 44/114 lukeutui pois tarkemmasta analyysistä. Tämä tarkoittaa, että lopulta analyysissä oli mukana 84 kommenttia Ylen kommenttipalstalta ja 70 kommenttia Helsingin Sanomien kommenttipalstalta: yhteensä 154 kommenttia. Lopulliset kategoriat nimesin seuraavasti: sinkkujen ja sinkkuuden kuvailu ja määrittely, sinkkuuden syyt, sukupuolittuneisuus ja perheenlisäys.

Kun kategoriat olivat selvillä, aloin käymään kommentteja uudelleen läpi kategorioittain. Etsin kommentteista yhtäläisyyksiä ja samantyyllisiä mielipiteitä ja värikoodasin samanmieliset kommentit eri värein. Löysin jokaisesta kategoriasta 2–4 teemaa, joista

puhuttiin eniten. Teemoissa oli 5–9 kommenttia. Lienee selvää, että muutamasta kommentista ei pysty tekemään yleistyksiä sinkkuuteen liitetyistä diskursseista. Aineiston kategorioiden teemoittelun tarkoitus olikin auttaa piirtämään analyysin suuntaviivoja, selkiyttämään aineistoa ja lopulta auttamaan muodostamaan kokonaiskuvaa aineistosta tutkimuskysymyksiin vastatessa.

Analyysia tehdessäni huomioin myös kommenttien kontekstin eli ne artikkelit, joiden alla kommentit ovat. Konteksti voi määritellä sitä, millaisia kommentteja ihmiset ylipäättään provosoituvat artikkelien alle kirjoittamaan. Helsingin Sanomien uutinen kertoo neutraalisti y-sukupolven sinkkuudesta ilmiönä. Ylen kolumni sen sijaan on terävämpi ja kertoo kolumnistin omasta kokemuksesta. Ylen kolumniin saattaa tulla vahvempia mielipiteitä ja kirjoittajaan menevämpiä kommentteja kuin Helsingin Sanomien uutiseen, kuten kolumnien kommentteissa yleensä. Otan kontekstin huomioon analyysissa ja päätelmissä.

Kriittisen tutkimusotteen takaamiseksi on raportoitava siitä, miten ja miksi olen tehnyt tiettyjä valintoja ja johtopäätöksiä. Potter ja Wetherell (1987, 182) nimittävät reflektoinniksi sitä pohdintaa, jossa tutkija kuvaa asioita, tekoja, ilmiöitä ja toimintaansa ilman, että hän rakentaa niitä huomaamattaan tottumuksesta. Pyrin refleктоimaan omaa toimintaani ja ajatuksiani etenkin analyysiosiossa. Liitän myös tämän vuoksi analyysiosioon suoria lainauksia aineistostani ja pyrin selittämään valintojani ja rajauksiani diskurssien suhteen niiden valossa. Loin temaattiset kategoriat tutkimuskysymysteni ja keräämäni kirjallisuuden pohjalta. Peilaan analyysin jälkeen päätelmäosiossa omia löydöksiäni keräämäni tutkimuskirjallisuuteen. Päätelmäosiossa hyödynnän teoriaosuudesta tuttuja käsitteitä ja teorioita, kuten muun muassa singlismiä, avioliiton ja perheen ideologiaa ja sinkkuuden statusta marginalisoituna kategoriana, ja peilaan analyysiani niihin. Lisäksi hyödynnän Kolehmaisen, Kinnusen ja Lahden (2020) löytämiä diskurssikategorioita ja Reynoldsin ja Wetherellin (2003) löytämiä tulkintarepertuaareja.

4. Analyysi

4.1. Sinkkujen ja sinkkuuden kuvailu ja määrittely

Analyysiosiossa käyn neljä luomaani temaattista kategoriaa (Sinkkujen ja sinkkuuden kuvailu ja määrittely, Sinkkuuden syyt, Sukupuolittuneisuus ja Perheenlisäys) sekä niiden sisältämät tarkemmat keskustelujen teemat yksi kerrallaan läpi.

Ylen kolumnin kommentteista 59/136 määritteli tai kuvaili sinkkuja ja sinkkuutta jollakin tavalla. Helsingin Sanomien artikkelin kommentteista 24/114 määritteli tai kuvaili sinkkuja ja sinkkuutta. Määritelmät ja kuvaukset olivat monisyisiä ja niitä löytyi moneen lähtöön, ja tässä kategoriassa keskustelun teemojen erottelu oli hankalaa. Tässä kategoriassa havaitsin kuitenkin kaksi useita kommentteja kerännyttä teemaa: empatiakyvyn puute, itsekkyyys ja vaikeus (8 kommenttia) ja sinkkuus onnellisuutta lisäävänä statuksena (8 kommenttia).

Sinkkujen ja sinkkuuden kuvailu ja määrittely -kategoriassa kommenttien sisältö jakautui usein sen mukaan, miten kirjoittaja kuvasi omaa parisuhdestatustaan. Ilmeni, että ne kommentit, joissa sinkkuutta kuvailtiin onnellisuutta lisäävänä, oli usein kirjoitettu sellaisen ihmisen toimesta, jotka itse olivat sinkkuja tai joilla oli ehkä pitkäänkin kokemusta sinkkuudesta joskus elämässään. Koska monessa yhteydessä yhteiskunta määrittelee sinkkuutta sinkkujen itsensä puolesta, on huomioitava ja eriteltävä ne kommentit, joissa sinkut itse määrittelevät ja kuvailevat tilannettaan. Kaikissa kommentteissa ei kuitenkaan välttämättä käynyt ilmi, mistä positiosta käsin ihminen kommenttia kirjoittaa. Silti voidaan vetää johtopäätös, että sinkut itse lähtökohtaisesti suhtautuivat positiivisemmin sinkku-statukseen tässä kategoriassa.

Tässä kategoriassa havaitsin kommentteja, joissa annettiin sinkuille tai sinkkuudelle erilaisia adjektiiveja suorasti (”Se on merkki vaikeasta luonteesta” (Yle 61), ”Yksineläminen on vastuullista, hauskaakin” (Yle 8)¹, ”Nykyinen narsistinen ja itsekäs ajattelutapa...” (Yle 15)) tai joissa epäsuorasti kommentoitiin sitä, millainen ihminen

¹ Viitataan aineiston sisältämiin kommentteihin lyhenteellä, jossa ensimmäisenä on lähdemedia (Yle = Yleisradio tai HS = Helsingin Sanomat) ja toisena kommentille antamani numero.

kommentoijan maailmankuvan mukaan on parisuhteessa ja millainen sinkku ("Kun jutun lukee ja erityisesti allekirjoitusosion, niin eipä ihmetytä, ettei parisuhdetta löydy" (Yle 82)). Esimerkiksi seuraava kommentti kuvaa sinkkua ihmiseksi, jonka ulkonäkö ei ole miellyttävä. Kirjoittaja vihjaa epäsuorasti, että tietynnäköinen ulkonäkö "kelpuuttaisi" ihmisen vakituiseen suhteeseen.

Kasvoista päätellen, ei ainakaan ulkonäön kanssa pitäisi olla ongelmia. Ulkonäkönsä puolesta kelpaisi minulle koska tahansa vakituiseen suhteeseen.

Nimimerkki JS70 (Yle 84)

Ensimmäinen teema, joka toistui tämän kategorian kommentteissa, liittyi oletukseen, että sinkku on jollain tapaa itsekäs. Kommentteissa oletettiin, että sinkun siviilisäätymäärittelee, osaako hän asettua toisen ihmisen asemaan tai onko hänellä empatiakykyä. Sinkku saatettiin nähdä myös vaikeana tai joustamattomana. Eräs kommentoija viittasi, ettei sinkkuna elävä ihminen "ole valmis muuttamaan itsessään mitään" (HS 27). Empatiaan viitattiin muun muassa seuraavin sanankääntein: "Empatiakyky voi olla myös hukassa yksineläjillä. Kun ei tarvitse jakaa mitään, mielipiteet yksipuolistuvat helposti" (HS 61). Eräs kommentoija yhdisti itsekyyden lisäksi feminismiin ja vuonna 2017 seksuaalisesta ahdistelusta keskustelua virittäneeseen #MeToo-kampanjaan (Yle 63). Seuraava kommentti pyrkii tulkintani mukaan sarkastisesti esittämään, että sinkku on itsekäs. Kommentoijan mukaan sinkkuudesta kirjoittaminen on mm. "itsetäyteisyydestä" kirjoittamista.

Hieno ja rohkea kirjoitus, uskaltaisivatpa nuoret useammin täällä ylellä kertoa itsellisyydestään, itsenäisyydestään, itseyydestään, itsestään, itsetäyteisyydestään ja itsetietoisuudestaan.

Nimimerkki alaspäinalas (Yle 121)

Kategorian toisessa teemassa sinkkuus ja sinkkuna eläminen nähtiin päinvastoin jollakin tavalla onnellisuutta lisäävänä statuksena. Tässä teemassa kommentoijat eivät välttämättä käyttäneet sinkkuudesta sanaa "onnellisempi", mutta sinkkuajan kuvailtiin erilaisin

sanankääntein olevan mielekästä. Kommentoijien mielestä sinkkuus esimerkiksi ”todella mahdollisti sen, että rakensin esimerkiksi omasta taloudestani ja osaamisestani juuri omannäköiseni” (Yle 74) ja sinkkuna eletään ”aktiivisempaa, sosiaalisempaa ja jännittävämpää elämää” (kuin parisuhteessa) (Yle 107). Alla oleva kommentoija toteaa sinkkustatuksen vaikuttavan positiivisesti hänen koko elämäänsä, vapaa-ajan aktiviteettien valintaan.

@Tinde10 Olen ollut kahdessa pitkässä parisuhteessa, 18 v. Ja 13 v. Kolmatta en usko tulevan. Nyt sinkkuna elämäni on onnellisempaa kuin aikaisemmin. Seurustelen sellaisten ihmisten kanssa kuin itse haluan. Teen vapaa-ajalla sellaista joka minua kiinnostaa ja tekee minut iloiseksi. Jos sattuisin tapaamaan miehen jonka ajatusmaailma ja kiinnostukset ovat suunnilleen kuin minun, jolla on huumorintajua ja tietää kuka Platon oli voisin ehkä jopa rakastua sen viimeisen kerran. Kuin elämäni joutsenlauluna.

Nimimerkki Ilmatar (Yle 26)

Seksuaalisuus mainittiin aineistossani jollakin tavalla 13 kommentissa suoraan (eli kommentteissa mainittiin sana seksi tai seksuaalisuus), ja seksuaalisuudesta puhumista ilmeni kaikissa määrittelemissäni diskurssikategorioissa. Seksi liitettiin kommentteissa niin lisääntymispuheeseen kuin puheeseen parisuhteesta ja muunlaisista suhdemuodoista. Sen sijaan muista suhdemuodoista kuin monogamisesta parisuhteesta ei juuri keskusteltu muuten kuin seksin yhteydessä. DePaulo ja Morris (2005, 59) huomauttavat, että jokapäiväisessä elämässä sinkuksi määrittelyn apukeinona käytetään seksuaalisen suhteen olemassaoloa tai sen puuttumista, sillä seksuaalisuus luetaan perinteisesti parisuhteen osa-alueeksi.

Sinkkuihin liitettiin useita määreitä ja kuvailuja hyvin laajalla skaalalla: empatiakyvyn puute, itsekkyyys, vaikealuonteisuus, onnellisuus, aktiivisuus ja sosiaalisuus olivat kaikki sinkkuihin parisuhdestatuksen perusteella liitettyjä ominaisuuksia. Sinkkuihin liitetään myös muun muassa oletus nirsoudesta: puhe nirsoudesta toistuu kahdessa luomistani kategorioista. Joissakin kommentteissa toistuivat nimenomaan negatiiviset stereotyyptit ja ennakkoluulot sinkkujen ominaisuuksista. Toisaalta sinkkuihin kohdistettiin joissain

kommenteissa myös positiivisesti arvottavaa kieltä, kun sinkkujen oletettiin pelkästään parisuhdestatuksensa perusteella olevan onnellisempia kuin parisuhteessa olevien.

Singlismien esiintymisen voi tulkita eräänlaiseksi arvottavaksi tekijäksi, koska singlismien käsite kytkeytyy ajatukseen sinkun eriarvoisuudesta parisuhteessa olevaan nähden. Näin ollen singlismien esiintyminen aineistossani tarkoittaa, että sinkkuutta arvotetaan parisuhdetta alemmaksi. Nostin aineistostani singlismien ja sinkkuuden marginalisoinnin piirteitä useammasta temaattisesta kategoriasta. Luomani sinkkuuden ja sinkkujen kuvailu ja määrittely -kategorian alla oleva teema, jossa eriteltiin sinkkujen olevan empatiakyvyttömiä ja itsekkäitä, on verrannollinen singlismien käsitteeseen. Tässä kategoriassa sinkkuihin liitettiin erilaisia negatiivisia määreitä: sinkuilla ei ole empatiakykyä, he ovat itsekkäitä tai vaikealuonteisia. Reynoldsin ja Wetherellin (2003, 1) mukaan pakollisen heteroseksuaalisuuden normi toimii samalla tavoin kuin muut normatiiviset määräykset, eli rakentamalla ja toteuttamalla toiseutta. Ne, jotka eivät ole ”oikein”, auttavat muita määrittelemään, mikä on ”oikein olemista”, eli tietyt elämisen muodot kyseenalaistetaan samalla, kun toiset otetaan itsestäänselvänä tapana elää. Analyysini kontekstissa tämä tarkoittaisi, että sinkkuihmisiä peilattaisiin alati parisuhteen muodostamiseen ja että sinkkuus tätä kautta kyseenalaistettaisiin, kun parisuhteessa oleminen olisi itsestäänselvä tapa elää. Aineistossani ilmenevä sinkkuuden syiden hakeminen osoittaa, että sinkkuus voidaan statuksena kyseenalaistaa. Lisäksi sinkkujen määrittelyminen empatiakyvyttömiksi tai itsekkäiksi ja tähän liittyvä singlismi osoittaa, että sinkkuus on näiden kommenttien pohjalta toiseutettu positio, joka voidaan kyseenalaistaa. Useissa kommenteissa, etenkin kategoriassa, jossa kuvailtiin ja määriteltiin sinkkuja ja sinkkuutta, pyrittiin muodostamaan käsitys sinkuista yhtenäisenä ihmisryhmänä, vaikka on selvää, että sinkut ovat erilaisia ihmisiä erilaisissa elämäntilanteissa. Tämä pätee tietysti myös parisuhteessa oleviin ihmisiin. Herääkin kysymys siitä, mitä parisuhdestatuksen ajatellaan kertovan ihmisestä? Selvästi aineistoni perusteella sinkkuuden tai parisuhteen ajatellaan olevan niin merkittävä asia, että sen pohjalta voidaan tehdä oletuksia ihmisen persoonasta tai jopa ulkonäöstä.

4.2. Sinkkuuden syyt

Ylen kolumnin kommentteista 13/136 spekuloi erilaisia syitä sinkkuudelle. Helsingin Sanomien artikkelin kommentteista 36/114 esitti syitä sinkkuudelle. Tässä kategoriassa nostan neljä useita kommentteja kerännyttä teemaa esiin: internet ja laitteet (6 kommenttia), epävarmuus toimeentulosta (7 kommenttia), epärealistiset odotukset tai nirsous (6 kommenttia) ja kohtaanto-ongelma (8 kommenttia).

Sinkkuuden syyt -kategoriassa yleinen sinkkuudelle annettu syy liittyi internetin käyttöön ja laitteisiin. Internetiä ylipäänsä ja vielä tarkemmin älypuhelimia pidettiin syypäänä sinkkuuden lisääntymiselle eri näkökulmista: siksi, että ”internet” kannustaa etsimään ”jotain teoreettista ihannekumppania” (HS 19) ja siksi, että ”netissä roikkuminen ja digiviihde lyövät laudalta ihmisten kanssa livenä hengäamisen” (HS 4). Näiden kommenttoijien mielestä internet oli pilannut jotakin oleellista ihmisten kohtaamisessa ja parinmuodostuksessa. Myös seuranhakusovellus Tinderistä esitettiin mielipiteitä. Alla olevan kommenttoijan mukaan ihminen voi nykyaikana helposti siirtyä ”tinderöimään”, kun hän huomaa haasteita parisuhteessaan. Kommenttoija jatkaa, että jopa vakiintuneet parit kilpailevat kumppanin huomiosta ”laitteiden ja pelien kanssa”.

-- tinderöintiä voi helposti harrastaa jos tuntuu että ihmissuhde asettaa vaatimuksia tai rupeaa kyllästyttämään, häiritsemään omaa totuttua ajankäyttöä. Jotkut jo vakiintuneetkin parit joutuvat kilpailemaan ajankäytöstä ja huomiosta laitteiden ja pelien kanssa kun kumppani ei henkisesti läsnä.

Tämä ennen koronaa, jonka myötä osa ihmisistä lienee sopeutunut vielä enemmänkin ruudun kautta seurusteluun.

Nimimerkki Ikuisesti opiskeleva (HS 4)

Toinen sinkkuudelle toistuvasti kommentteissa annettu syy oli työttömyys ja epävarmuus toimeentulosta ja yleisesti elämästä. Näissä kommentteissa nostettiin esille toimeentulon merkitys vakiintumiselle niin kodin, kumppanin kuin mahdollisen perheen perustamisen suhteen. Erään kommenttoijan mielestä työttömyys saattoi vaikuttaa ihmiseen jopa niin, että työtön olisi henkisesti ”mahdoton kumppani työssäkäyvälle” ja toisen työttömän

kanssa työtön taas ”passivoituisi” tai työtön pariskunta ”kääntyisi toisiaan vastaan” (HS 33).

Kolmas sinkkuudelle esitetty syy olivat median ja populaarikulttuurin luomat epärealistiset odotukset kumppanista ja rakkaudesta. Useissa kommenteissa mediakulttuuria melkeinpä syytettiin epärealististen ideaalien esittämisestä parisuhteissa. Näiden kommentoijien mukaan mediakulttuuri johtaa siihen, että ihmiset etsivät ihannekumppania, jota ei ole olemassa. Seuraava kommentoija esitti mielipiteensä elokuvien vaikutuksesta siihen, mitä ihmiset odottavat kumppaniltaan. Kommentoija toistelee sanaa ”täydellinen” ja kuvaa ihmisten odottavan kumppanikseen ”täydellistä mallihologrammia”, joka ”näyttää täydelliseltä”. Kommentoijan mukaan elokuvat luovat illuusiota tällaisesta ylivermaisesta kumppanista ja ihmisten tulisi ymmärtää realiteetit ja hyväksyä ihmisten epätäydellisyys.

Mediakulttuuri luo odotuksia täydellisistä kumppaneista. Odotetaan Blade Runner elokuvasta tuttua täydellistä mallihologrammia, joka kertoo ne sanat, jotka haluaa kuulla ja näyttää täydelliseltä. Kun asiat menee odotusten vastaisesti, päätetään suhde tai sitten ei koskaan löydetä kumppania.

Pitäisi ymmärtää realiteetit ja napata oikeanvärinen pilleri. Palata simulaatiosta todellisuuteen. Kumppaniin pitää ensin tutustua ja hyväksyä, ettei kukaan ole täydellinen reaalimaailmassa.

Nimimerkki HalluB52 (HS 6)

Neljänneksi kommenteissa keskusteltiin siitä, että eräs pariutumista vaikeuttava syy on miesten ja naisten välinen kohtaanto-ongelma. Mainittu kohtaanto-ongelma johtui joidenkin kommentoijien mielestä ammattien segregaatiosta ja joidenkin mielestä kaupungin ja maaseudun sukupuolisesta eriytymisestä. Tässä teemassa heteronormatiivisuus oli vahvasti esillä, koska miehet ja naiset nähtiin toistensa kanssa pariutuvina, vastakkaisina sukupuolina. Kohtaanto-ongelmaa pidettiin lähtökohtaisesti ihmisen oman tahdon ulkopuolisena syynä, eli kommenteissa nähtiin, ettei ihminen voi juurikaan vaikuttaa siihen, tapaako itselleen sopivan kumppanin. Alla oleva kommentoija toteaa, että ihmiset viettävät paljon ajastaan töissä, ja Suomen työelämä puolestaan on

EU:n kärkeä siinä, että miehet ja naiset jakautuvat eri aloille. Tästä hän vetää johtopäätöksen, että kumppaniehdokkaita on vaikea tavata, kun ”vastakkaisen sukupuolen edustajia” ei töissä tapaa.

Ammattialojen sukupuolen mukainen segregatio eli miesten ja naisten jakautuminen ammatin mukaan eri aloille ja työpaikkoihin on Suomessa hyvin voimakasta, jopa EU:n kärkeä. Suomessa tasa-ammateissa, eli ammateissa joissa on sekä miehiä että naisia suunnilleen yhtä paljon, työskentelee alle 10 prosenttia kaikista työssäkäyvistä (THL). Kuten artikkelissa ja monessa muussa kommentissa todettiin, nykyään ihmiset viettävät paljon aikaa töissä ja uusiin ihmisiin tutustuminen on vapaa-ajallakin hankaloitunut. Kun töissä ei kohdata vastakkaisen sukupuolen edustajia, on se aika iso lohkaisu siitä, miten kumppaniehdokkaita voi ylipäätään tavata.

Nimimerkki emmekohtaa (HS 26)

Kun keskustelijat etsivät kovasti syitä sinkkuudelle, se voi kertoa siitä, että sinkkuutta pidetään lähtökohtaisesti poikkeuksena tai jopa ongelmana, riippumatta siitä, onko kyseinen syy ”hyväksyttävä” vai ”ei-hyväksyttävä”. Aiempi kirjallisuus osoittaa, että sinkkuutta pidetään yhteiskunnassamme ongelmallisena statuksena ja sinkut kokevat eriarvoisuutta, joka voidaan nimetä singlismiksi. Heteroseksuaalisella pariskunnalla on historiallisesti ollut etuoikeutettu asema, kun taas sinkut arvotetaan kulttuurissamme parisuhteessa olevaa alemmaksi (Budgeon 2008, 301). Koska sinkkuudelle halutaan esittää syy, mutta parisuhteessa olevan statukselle ei, sinkkuus olisi jotakin, mitä ihmisen täytyy selittää tai pyrkiä selvittämään ja näin ollen syiden etsijä pitää sitä ongelmastatuksena. Tämä taustaoletus voisi näin mahdollisesti arvottaa sinkkuutta parisuhdetta alemmaksi. Myös Reynoldsin ja Wetherellin (2003) esittämää sinkkuuden marginalisointia tukee mielestäni se, että sinkkuudelle pyrittiin aineistossani toistuvasti antamaan syy. Toisaalta voidaan pohtia, asetetaanko sinkkuudelle syitä juuri sen vuoksi, että syiden etsijä tietää, että sinkkuutta pidetään yhteiskunnassamme ongelmastatuksena ja hän haluaa torjua tätä mielikuvaa. Tässä jälkimmäisessä tapauksessa voidaan pohtia sitä, että sinkkuutta ei välttämättä yritetä arvottaa. Syiden etsijä ei siis itse aktiivisesti arvottaisi sinkkuutta, vaan olisi pelkästään tietoinen siitä, että muut voivat arvottaa sitä.

Loppujen lopuksi kategorisointini perusteella sinkkuudelle asetetut syyt olivat yleensä enemmän ulkoisia, ihmisestä itsestään riippumattomia, kuin sisäisiä, jolloin sinkkustatus asetettaisiin sinkun ”omaksi syyksi”. Oli syiden hakemisen taustalla kumpi skenaario tahansa, syiden hakeminen antaa viitettä siitä, että sinkkuus olisi jotakin normeja rikkovaa, jopa ongelmallista.

Sinkkuudelle esitetyistä syistä erottui myös teema, jossa sinkkuuden syyksi asetettiin median asettamat epärealistiset odotukset kumppanista ja parisuhteesta. Tehty tutkimus allekirjoittaa kommentoijien näkemyksen näistä median maalaamista kuvista. Romanssi on television tarinankerronnan merkittävä ilmaisun väline (Timmermans ym. 2018, 161). Romanttiset ideaalit, kuten ”rakkautta ensi silmäyksellä” ja ”rakkaus voittaa kaiken” elävät yhä 2000-luvullakin avioliittoteemaisissa realitysarjoissa, romanttisissa elokuvissa sekä lapsille sallituissa elokuvissa. Tutkimuksen (mt.) mukaan altistuminen romanttiselle mediasisällölle kasvatti sinkkuna olemisen pelkoa etenkin naispuolisilla 18–25-vuotiailla sinkuilla. Ajatuksen siitä, että ihmiset oikeasti odottaisivat ”elokuvasta tuttua täydellistä mallihologrammia, joka kertoo ne sanat, jotka haluaa kuulla ja näyttää täydelliseltä” ja siksi eläisivät yksin puolisoa haaveista huolimatta, voi kuitenkin myös kyseenalaistaa. Tämänkaltaisten syiden etsiminen voi olla pikemminkin niin ikään merkki siitä, että sinkkuus ei ole yhteiskunnassamme tavallista ja hyväksyttyä.

4.3. Sukupuolittuneisuus

Ylen kolumnin kommentteista 19/136 esitti sukupuolten vastakkainasettelua tai kommentoi erityispiirteitä, joita eri sukupuolilla on ”luonnostaan”. Helsingin Sanomien artikkelin kommentteista 19/114 esitti sukupuolista tällaisia huomioita. Tässä kategoriassa nostan kolme useita kommentteja kerännyttä teemaa esiin: naisten nirsous (5 kommenttia), naisten ulkonäkö (5 kommenttia) ja spekulointi sukupuolten eroavaisuuksista (8 kommenttia). Tässä osiossa nostin verkkokeskusteluista esiin diskursseja, jotka tukevat heteroseksuaalista hegemoniaa ja cis-normatiivisuutta.

Kommenteissa, joissa oletettiin naisen olevan nirso, verrattiin nais- ja miessukupuolta usein keskenään. Näissä kommentteissa siis todettiin, että nainen olisi miestä keskimäärin

nirsompi – eräs kommentoija totesi, että naisten nirsoudessa olisi ”evoluutiollisesti järkeä”:

Naiselle on kätevää, kun voi hankkiutua yhdelle urokselle raskaaksi, mutta mies on teknisesti kykenevä niin moneen suhteeseen kerralla kuin jaksaa. Tämä kehitys on tietenkin katkennut ehkäisyn myötä (hyvä niin?) mutta biologisestikin nainen voi olla raskaana vain yhdelle miehelle.

nimimerkki Valtt (Yle 20)

Eräs kommentoija kuvasi naisten kriteereitä puolison valinnassa seuraavasti: ”Puolison pitäisi olla prinssi valkealla hevosella ja olla viisi tutkintoa taskussaan ja vaurautta ja diplomaatin käytös jne. Itselleen naiset eivät aseta mitään vaatimuksia ja ovat sitä mieltä että heidän on kelvattava sellaisiana kuin ovat” (Yle 17). Saman kommentoijan mukaan suurin osa miehistä taas ”haluaa vain tavallisen perheen lapsineen ja tulla onnelliseksi, ei muuta”.

Toinen sukupuolittuneisuus-kategoriassa toistuva teema oli huomion kiinnittyminen sinkkujen tai parisuhteessa olevien naisten ulkonäköön. Kommentoijat olettivat naisen ulkonäön olevan kytköksissä sinkkustatukseen. Tässä teemassa pariutuminen yhdistettiin useammassakin kommentissa ”hoikkuuteen” (Yle 19, Yle 24, Yle 104) ja ”kauneuteen” (Yle 50, Yle 59, Yle 60, Yle 84) tai ”nätteyteen” (Yle 104). Ylen kolumnin kommenttikentässä kommentoitiin paljon kolumnin kirjoittajan ulkonäköä ja pohdittiin sen kytköstä hänen parisuhdestatukseensa. Tässäkin kategoriassa mies- ja naissukupuolta verrattiin ahkerasti keskenään. Seuraava kommentoija toteaa, että ”(n)aisen ulkonäkö määrittelee mitä mies haluaa” ja esittää mielipiteensä siitä, etteivät naiset arvota miehen ulkonäköä parisuhdemielessä samalla tavalla.

@anonyymi519663 Komea ja ei komea haluaa aina sen kauneimman naisen. Naisen ulkonäkö määrittelee mitä mies haluaa. Tämä on nähty monesti miesten kirjoituksista keskustelupalstoilla. Jostain syystä vastaavaa ei yleensä näe naisten kirjoittamana.

Nimimerkki Virppo (Yle 60)

Sukupuolittuneisuuden kategorian alla erottui keskustelu, jossa puntaroitiin, miten mies- ja naissukupuoli eroavat toisistaan esimerkiksi biologisesti, sosiaalisesti tai tarpeiltaan. Naisen sinkkuutta ei nähty välttämättä yhteiskunnallisesti tärkeänä asiana, sillä monet naiset ”ovat itse päättäneet olla sinkkuja” (Yle 6). Eräs kommentoija esitti mielipiteensä siitä, että ”nainen ei tarvitse miestä niin paljon kuin mies naista”, mikä johtuu siitä, että naiset eivät tarvitse seksiä kuten miehet ja siitä, että naiset osaavat täyttää sosiaaliset tarpeensa ystävien ja perheen kautta, toisin kuin miehet (HS 64). Lisäksi erään kommentoijan mielestä nämä sukupuolten väliset erot korostuvat, kun ei vietetä aikaa ”vastakkaisen sukupuolen” kanssa (HS 26), mikä ristesi myös luomani temaattisen kategorian kanssa, jossa esitettiin sinkkuudelle erilaisia syitä.

Lisäksi tässä teemassa, jossa puitiin sukupuolten eroja, käytiin keskustelua esimerkiksi kahden sukupuolen älykkyydestä ja koulutustasosta sekä sen vaikutuksesta parisuhdestatukseen. Yleisesti voidaan todeta, että tästä aiheesta puhuvat kommentoijat olivat sitä mieltä, että korkeasti koulutetut tai älykkäät miehet eivät haluaisi itseään koulutetumpia tai älykkäitä naisia. Näiden kommentoijien mukaan sekä korkeasti koulutetut että kouluttamattomat naiset puolestaan nimenomaan halusivat itsensä kautta samalle tasolle kouluttautunutta miestä puolisoikseen. Eräs kommentoija totesi, että korkeakoulutetut miehet ovat ”naisvastineitaan keskimäärin hyväksyvämpiä ajatukselle matalammin koulutetusta kumppanista” (HS 3). Alla olevan kommentoijan mukaan ”naiset eivät halua itseään tyhmempiä miehiä”, ”naiset etsivät parisuhteelta muutakin kuin kodinhoitajaa ja lapsia” ja ”naisten ei tarvitse etsiä taloudenhoitajaa”, koska he tekevät taloustyöt itse. Kommentoijan mukaan miehet taas eivät halua itseään fiksumpia naisia. Luen, että kommentti vihjaa rivien välistä, että miehet taas etsisivät parisuhteelta kodin- tai taloudenhoitajaa.

Korkeasti koulutetut miehet tyytyväisiä matalasti koulutettuihin naisiin johtuu siitä että miehet ei halua itseään fiksumpia naisia, mitä olettavat koulutettujen olevan. Naiset ei halua itseään "tyhmempiä" miehiä ja etsii parisuhteeltaan muutakin kuin kodinhoitajaa ja lapsia. Jotkut naiset etsii itselleen "elättäjää" vanhan maailman malliin ja sitä ei löydy jos tyyppi on talonmies tai bussikuski. Siksi suomalaiset miehet hakee ulkomailta vaimoja, että he olisivat perheen pää, elättäjä ja nainen olisi sidottuna heihin

kauan koska työn löytyminen heille ja kielimuuri on vaikeaa. Naiset etsii itselleen suurinpiirtein samanarvoista tai parempaa puolisoa, että taloudelliset asiat tulee hoidettua ja turvallisuus säilyisi. Naisten ei tarvitse etsiä taloudenhoitajaa koska he tekevät sen itse.

Nimimerkki Terrttu (HS 35)

Nais- ja miessinkkujen oletetaan aineistoni kommentteissa olevan eri tavoin erilaisia tarpeiltaan. Miehet ja naiset asetettiin vastakkain ja toistensa vastinpareiksi. Erityisesti naissinkkuista käytiin keskustelua – naissinkkujen oletetaan aineistossani olevan sekä nirsoja että ulkonäöltään epähaluttuja. Kommentteista ei suoraan voinut lukea, että naissinkkua pidettäisiin lähtökohtaisesti ulkonäöltään erilaisena kuin parisuhteessa olevaa naista, mutta joistakin kommentteista kävi tällainen oletus epäsuorasti ilmi: *”Ulkonäkönsä puolesta kelpaisi minulle koska tahansa vakituiseen suhteeseen”* (Yle 84). Aiempi kirjallisuus esittää, että miessinkku voidaan esittää usealla tavalla, kun taas naissinkulle on yleensä varattu tietynlainen, negatiivinen rooli (Timmermans ym. 2018, 161). Aineistossani negatiiviset konstruktiot naissukupuolesta näkyivät näissä teemoissa, joissa naisen oletettiin olevan nirsoja tai ulkonäöltään epähaluttuja.

Vickeryn (2009, 42) tutkimuksen keskustelupalstan teini-ikäiset naiskeskustelijat uskoivat, että sinkkuudelle oli löydettävissä ulkonäköön tai luonteeseen liittyvä ”syy”. Yleisin oletus oli, että sinkkutyttö ei ole tarpeeksi kaunis tai tarpeeksi ulospäin suuntautunut, jotta hän viehättäisi poikia. Toisin sanoen keskustelijat uskoivat siis, että sinkkuuden ”syy” olisi tietynlaisen heteronormatiivisen feminiinisyyden puute (Vickery 2009, 45). Keskustelupalstan keskustelijat uskoivat myös, että sinkkuudesta voi ”päästä eroon”, jos muokkaa itseään feminiinisemmäksi. Aineistoni perusteella vertaan tätä ajatusta niihin kommentteihin, joissa oletettiin naisen ulkonäön olevan kytköksissä hänen statukseensa sinkkuna. Myös aineistossani keskustelijat olettivat, että sinkkuudelle oli olemassa ulkonäköön liittyvä syy. Joissakin aineistoni kommentteissa ilmeni samaa ajatusta sinkkuudesta ”eroon pääsemisestä” kuin Vickeryn tutkimuksessa: pariutuminen yhdistettiin aineistoni kommentteissa muun muassa ”hoikkuuteen” ja ”kauneuteen” ja Vickeryn tutkimalla keskustelupalstalla keskustelijat olettivat parisuhdestatuksen vaihtuvan, jos naissinkku muuttuu feminiinisemmäksi. Tämä kytkeytyy myös luomaani temaattiseen kategoriaan, jossa sinkkuudelle etsittiin erilaisia syitä.

Kolehmainen, Kinnunen ja Lahti (2020, 378) kirjoittavat, että vaikka lehtikeskustelussa tuodaan esille sinkkujen keskinäisiä eroja, usein nais- ja miessinkkujen (sukupuoleltaan oletettujen ja sukupuoleltaan tiedettyjen) erot korostuvat keskustelussa. Julkisessa sinkkuuskeskustelussa korostuvat naisen ja miehen sukupuolikategorioiden erot, ja keskustelu on toistuvasti sukupuolittunutta ja heteronormatiivista. Keskustelu oli heteronormatiivista myös aineistossani, ja heteronormatiivisuus näkyi etenkin sukupuolittuneisuuden temaattisessa kategoriassa. Etenkin tässä kategoriassa myös ajatus kahdesta sukupuolesta eli sukupuolten binäärinen jako oli korostunutta. Kommenteissa puhutaan ”miehistä” ja ”naisista” toistensa vastinpareina ja oletetaan, että naiset ovat seksuaalisesti ja romanttisesti kiinnostuneita miehistä ja toisin päin. Sukupuolittuneisuus toistuu myös kansainvälisessä sinkkuutta koskevassa mediatutkimuksessa, mutta ei niinkään sukupuolten välisten erojen vaan toisen sukupuolen poissulkemisen kautta: viihteellisessä mediassa käsitellään lähinnä naisten sinkkuutta. Kolehmainen, Kinnunen ja Lahti (2020, 371) kirjoittavat tutkimuksessaan: ”Naissinkun halu muodostaa konventionaalinen parisuhde on keskeinen sinkkusarjojen ja -elokuvien katalysaattori.” Aineistossani naisiin kohdistuvia oletuksia tuotiin erityisesti ilmi, ja eräs toistuva teema oli naisten oletettu nirsous.

Lahadin (2017, 3) mukaan patriarkaatti ja heteronormatiivisuus limittyvät ja risteävät muiden valtarakennelmien, kuten singlismien, seksismien ja ageismien (ikä syrjinnän) kanssa. Aineiston perusteella voin todeta, että sinkkuus ristei seksismien kanssa niiden kommenttien kohdalla, jossa korostettiin naisten ulkonäköä ”parisuhdemarkkinoilla” tai naisten nirsoutta parinvalinnassa. Lisäksi Reynoldsin ja Wetherellin (2003) tutkimuksessaan löytämä tulkintarepertuaari sinkkuus henkilökohtaisena vajeena sopii yhteen sukupuolittuneisuuden temaattisen kategorian kanssa. Heidän mukaansa (mts. 9) sinkkunaisen henkilökohtaiset ominaisuudet nähtiin vahvasti yhteydessä hänen sinkkuuteensa. Myös tässä teemassa aineistossani korostettiin naisen ominaisuuksien, kuten oletetun nirsouden tai ulkonäön, suhdetta hänen sinkkuuteensa. Sukupuolen perusteella tehtiin siis erilaisia oletuksia sinkkusta. Kiinalainen media dramatisoi kiinalaisia sinkkunaisia verrattuna sinkkumiehiin, ja sinkkunaiset esitetään kiinalaismediassa konfliktin kautta, ja heitä syyllistettiin heidän parisuhdestatuksestaan (Gong ym. 2015, 208). Samaa tematiikkaa esiintyi aineistossani liittyen naispuolisten sinkkujen nirsouteen – puhe sinkkunaisen nirsoudesta kuulostaa monella tasolla siltä,

että sinkkuus nähdään heidän ”omana syynään”. Tässä kohdin voidaan puhua myös arvottavasta kielenkäytöstä: parisuhdestatukseen liittyvä syyllistäminen arvottaa sinkkua parisuhteessa olevaa alemmaksi.

Analyysiosiota varten luomassani sukupuolittuneisuutta koskevassa kategoriassa kommentoijat olettivat pääasiassa, että mies ja nainen ovat seksuaalisesti ja parinmuodostuksen kannalta kiinnostuneista toisistaan ja että sukupuolten välillä on perustavanlaatuisia eroja. Tätä ”pakollista heteroseksuaalisuutta”, jossa sukupuolia on kaksi ja nämä sukupuolet ovat romanttisesti ja seksuaalisesti kiinnostuneita toisistaan (Reynolds & Wetherell 2003, 1), voidaan kutsua myös heteronormatiivisuudeksi. Sukupuolittuneisuus-kategorian kommentit, joissa nainen ja mies asetetaan toistensa vastinpareiksi ja joissa oletetaan, että naiset ovat kiinnostuneita miehistä ja toisin päin, toteuttavat pakollista heteroseksuaalisuutta. Kyseessä on siis yksinkertaisemmin sanottuna heteronormatiivinen puhetapa.

4.4. Perheenisäys

Ylen kolumnin kommentteista 30/136 käsitteli lasten saamista tai perhe-elämää. Helsingin Sanomien artikkelin kommentteista 27/114 käsitteli tätä kategoriata. Tässä kategoriassa nostan neljä useita kommentteja kerännyttä teemaa esiin: historia ja biologia (6 kommenttia), yhteiskunnan tuki ja tuettomuus (9 kommenttia), katumus (5 kommenttia) ja tulevaisuuden uhkakuvat (8 kommenttia). Löysin aineistosta perheenisäykseen keskittyviä kommentteja, joissa muun muassa aseteltiin vastakkain perheiden ja yksin elävien saamia tukia, varoiteltiin vapaaehtoisesta lapsettomuudesta seuraavasta katumuksesta ja maalailtiin tulevaisuuteen erilaisia uhkakuvia. Perheenisäys-kategoriassa nostan esille esimerkiksi avioliiton ja perheen ideologiaa toteuttavia keskustelun teemoja, jotka tukevat oletuksia ydinperheen muodostamisesta.

Ensimmäinen teema, joka toistui tämän kategorian kommentteissa, liittyi ihmiskunnan historiaan yhteiskunnallisina ja biologisina olentoina. Kommentteissa muun muassa pohdittiin, onko lasten saaminen biologinen vietti ja miksi aiemmin hankittiin lapsia. Erään kommentoijan mukaan lapsen saamiseen ei olisi ”yksilötason biologista tarvetta” (HS 58), toisin kuin seksiin. Ylipäätään tässä teemassa pohdittiin lasten saamisen lisäksi

myös ihmisen tarvetta seksille. Alla olevan kommentoijan mukaan Pohjanmaalla etsitään vaimoa ”työvoimaksi ja kodinhengettäreksi maatilalle”. Kommentoija vihjaa – mahdollisesti jollain tasolla ironisesti – että aiemmin jälkikasvua olisi hankittu lähinnä peltotöiden eli oman ammatin jatkamisen vuoksi.

Rakastuminen on vain verbi muiden joukossa, jolla tarkoitetaan tarvetta toisen henkilön ominaisuuksille, olkoon ne sitten esteettisiä tai tiedollisia. Pohjanmaalla tämä tarve on ollut lähinnä vaimon löytäminen työvoimaksi ja kodinhengettäreksi maatilalle. Kaupungissa tätä tarvetta ei ole ja ainoa tarve on satunnainen seksi.

Jälkikasvua ei tarvita koska ei ole peltoa jonne tarvittaisiin työvoimaa. Ukrainasta saa halvemmalla.

Nimimerkki Pastissi (HS 15)

Toinen teema, joka toistui perheenlisäyksen kategoriassa, oli keskustelu siitä, ketä yhteiskunta tukee ja miten. Joissakin kommentteissa pohdittiin, mitä tuesta tai tuen poissaolosta seuraa lasten hankinnan kannalta. Eräs kommentoija totesi: ”(p)erhevapaatkin niin hyviä että ainakin viimeistään neljäkymppisenä kannattaa pitää pieni breikki työelämästä jos ei ole aiemmin malttanut pitää lainkaan tai syöksynyt töihin heti kun vanhempainvapaat on pidetty” (HS 90). Toisen kommentoijan mukaan perhevapaat olivat liian lyhyet ja niissä oli huonot ehdot (HS 112) – ja kolmannen mielipide oli, että sinkut kokevat tukien suhteen syrjintää perheellisiin nähden (Yle 54). Kaiken kaikkiaan teeman sisällä kiisteltiin siitä, tukeeko yhteiskunta paremmin ihmisiä, joilla on lapsi(a) vai ihmisiä, joilla ei ole lasta (lapsia). Lapsiperheiden ja lapsettomien politiikkaa käsiteltiin lähinnä taloudellisen tukemisen kautta. Alla oleva kommentoija uskoo, että perheellisten valinta hankkia lapsia kaatuu työelämässä ja taloudellisesti ”ikisinkkujen” niskaan.

Ja me ikisinkut olemme töissä kun te hoidatte sairaita lapsianne, vietätte lomaa koulun loma-aikana, autamme urakoissa kun olette lapsien kanssa hammaslääkəriin menossa jne.. Ja verot maksamme myös. Ei iske lapsilisää tilille, ei äitiysvapaata, ei vanhempainvapaa vaan töissä ollaan.

Nimimerkki Irjak (Yle 54)

Kolmas teema aineistossani liittyen perheenisäykseen oli katumuksen teema. Teemassa keskusteltiin siitä, tuleeko ihminen katumaan, jos ei hanki lapsia. Alla oleva kommentti toteaa, että ”+40” ikävuoden jälkeen moni ihminen havahtuu katumukseen siitä, ettei hankkinut lapsia tai perhettä.

Moni havahtuu +40 ikävuoden jälkeen, että voi perk... taisi tulla mokattua. Käsittää, ettei se kaveriporukka ole ikuinen eikä bileet jatku enää aamuun... mitä on jäljellä lapsettomalla perheettömällä... yksinäisyys.

Nimimerkki Number Six (HS 102)

Kommentoijat nimesivät tyypillisesti tietyn iän, jolloin ihminen alkaa katua sitä, ettei hankkinut lapsia. Tuo ikä nimettiin useimmiten keskimäärin 40 vuoden iäksi, ja tämä piirre teki teemasta erityisen muihin teemoihin nähden. Katumuksen teema sisälsi oletuksen siitä, että kaikki ihmiset haluaisivat naimisiin ja lapsia.

Neljäs teema aineistossani liittyen perheenisäykseen oli tulevaisuuden uhkakuvien maalaaminen. Kommentit, jotka laskin tähän teemaan, sisälsivät negatiivisia ennustuksia tai ajatuksia siitä, mitä tulevaisuudessa tulee tapahtumaan, jos perheenmuodostaminen tulevaisuudessa toteutuu tai ei toteudu tietyllä tavalla. Osassa kommentteista lasten hankkiminen oli uhka tulevaisuuden kannalta. Näissä kommentteissa argumentoitiin esimerkiksi ilmastoasioista ja väestönkasvusta. Osassa teeman kommentteista sen sijaan lasten hankkimattomuuden sanottiin olevan uhka tulevaisuudelle. Näissä kommentteissa argumentoitiin muun muassa eläkejärjestelmän horjumisesta ja ”suomalaisten kuolemista sukupuuttoon” (Yle 9). Seuraavassa kommentissa kommentoija maalaa uhkakuvaa väestöräjähdyksestä ja ilmastonmuutoksesta.

@Aika ajatella Suomalaisten määrä on kolminkertaistunut 150 vuodessa eli sukupuutto meitä ei kyllä todellakaan uhkaa vaikka väkiluku tästä runsaasta viidestä miljoonasta vähän laskisikin. Onko väestöräjähdyksellä tuttu käsite? Tai

ilmaston muutos? Jatkuvan kasvun periaatteesta ainoana onnelliseksi tekevänä totuutena on jo aika luopua.

Nimimerkki Otempora (Yle 10)

Seuraava kommentoija puolestaan luo tulevaisuuteen uhkakuvaa siitä, kuinka eläkejärjestelmälle ja yhteiskuntajärjestelmälle ylipäättään käy, kun ihmiset eivät saa lapsia entiseen malliin.

Mainittu elämäntapa muodostuu varsin pian yhteiskunnalliseksi ongelmaksi. Samalla kun hehkuetaan yksinelämisen ihanuutta, pelätään omien eläkkeiden ja muiden etuisuuksien puolesta. Pitäisi muistaa jokaisen sukupolven tehtävä elämänvirran ketjussa. Siis yksinkertaisesti sanottuna: ainoa eläkevakuutus on perillisten ja siten tulevaisuuden veronmaksajien hankkimien. Nykyinen narsistinen ja itsekäs ajattelutapa pyrkii tämänkin tehtävän ulkoistamaan maahanmuuttoa lisäämällä. Melko rasistista ajattelua.

Nimimerkki Hakamaa (Yle 15)

Kommentoijat olivat hyvin kaksijakoisesti joko sitä mieltä, että lasten hankkiminen aiheuttaa ongelmia tulevaisuudessa tai sitä mieltä, että lasten hankkimattomuus aiheuttaa ongelmia tulevaisuudessa. Kiinnostavaa oli, että molemmat puolet näkivät maalaamansa uhkakuvan äärimmäisen negatiivisena asiana. Tästä teemasta puhuttiin kiivaaseen sävyyn.

DePaulon ja Morrisin (2005, 57) mukaan singlismi on kasvanut kiistämättömien uskomuksien joukosta, ”avioliiton ja perheen ideologiasta”. Avioliiton ja perheen ideologia tarkoittaa, että yhteiskunnassa vallitsee oletus siitä, että kaikki haluavat naimisiin ja lapsia, ja että kaikki myös tekevät näin. Lisäksi naimisiinmeno ja jälkikasvun hankkiminen kulkevat käsi kädessä. DePaulo ja Morris (2005, 58) kutsuvat tätä ajatusta ”ideologiaksi”, joka perustuu muun muassa olettamukselle siitä, että lapsen ja vanhemman välinen suhde on ainoa merkityksellinen sukupolvien välinen suhde. Perheenlisäyksen kategoriassa erottui esimerkiksi teema, jossa maalailtiin tulevaisuuden

uhkakuvia lasten hankkimiseen tai hankkimattomuuteen liittyen. Niissä kommentteissa, joissa kirjoitettiin lasten hankkimattomuuden olevan uhka tulevaisuudelle, näkyi niin ikään vahvasti DePaulon ja Morrisin (2005, 58) käsite avioliiton ja perheen ideologia. Noissa kommentteissa nähtiin lasten hankkimattomuus yhteiskunnallisena ongelmana ja oletettiin, että lisääntymättömyydestä seuraa jotakin kauheaa tulevaisuudessa.

Perheenisäystä koskevissa kommentteissa keskusteltiin myös siitä, ketä yhteiskunta rahallisesti tukee ja miten. Tässä teemassa yhdistyy kaksi Kolehmainen, Kinnusen ja Lahden (2020) luomien sinkkuusdiskurssien kategoriaa: vastakkainasettelu sinkkujen ja parisuhteellisten välillä sekä politiikka ja politisoituminen. Politisoitumisella (mts. 376) he viittaavat siihen, että sinkkuudelle annetaan poliittisia merkityksiä yhteiskunnallisessa keskustelussa, esimerkiksi perhepolitiikka verrattuna sinkkujen asioiden käsittelyyn politiikassa. Myös tässä perheenisäyksen kategorian alle luomassani teemassa kiisteltiin siitä, tukeeko yhteiskunta paremmin ihmisiä, joilla on lapsi(a) vai ihmisiä, joilla ei ole lapsi(a). Lapsiperheiden ja lapsettomien politiikkaa käsiteltiin lähinnä taloudellisen tukemisen kautta, ei niinkään kulttuurillisen. Lisäksi perheenisäyksen temaattiseen kategoriaan liittyvässä katumuksen keskusteluteemassa kommentteissa näkyi taustalla avioliiton ja perheen ideologia (DePaulo ja Morris 2005, 58). Monessa kommentissa oletus oli, että kaikki haluaisivat naimisiin ja lapsia. DePaulon ja Morrisin (mts. 58) nimeämä oletus siitä, että lapsen ja vanhemman välinen suhde olisi erityisen merkityksellinen sukupolvien välinen suhde, voitiin lukea useasta kommentista: puhe ”oikeasta perheestä” ja lasten hankkimattomuudesta seuraavasta katumuksesta vihjaa tähän suuntaan.

Luomassani perheenisäyksen kategoriassa erottui selkeästi teema, jossa keskusteltiin lasten hankkimattomuudesta seuraavasta mahdollisesta katumuksesta. Tässä teemassa tyypillistä oli, että kommentoijat nimeävät tietyn iän, jolloin ihminen alkaa katua sitä, ettei hankkinut lapsia. Voidaan todeta, että ihmisen hedelmällisyys laskee iän myötä. Analyysissa puhetta ”naisista”, ”miehistä” ja ”naispuolisesta” tai ”miespuolisesta” ihmisestä peilataan alati yhteiskunnassa rakennettuihin käsityksiin sukupuolesta. Lisäksi tällä valinnalla painotan, että tutkimukseni on yhteiskuntatieteellistä, ei biologista. Tässä kohdassa kiinnitän poikkeuksellisesti huomion ihmisen biologiseen sukupuoleen (sex), sillä osa analyysin kommentteista painotti naissukupuolen biologiaan luettavia ominaisuuksia hedelmällisyyden osalta. Naisen hedelmällisyyden aleneminen alkaa noin

35 ikävuoden jälkeen. Vaikka miestenkin hedelmällisyys heikkenee, miehet voivat saada lapsia koko aikuiselämänsä ajan. Heihin ei siis biologisesti päde väite siitä, että perhettä ei voisi tietyn iän jälkeen enää perustaa. Voidaan siis pohtia, tarkoittavatko kommentoijat nimenomaan naisen katumusta puhuessaan vapaaehtoisesta lapsettomuudesta ja siihen liittyvästä katumuksesta. Lahad (2017, 22) on puhunut ikääntymisen sukupuolittuneesta ja heteronormatiivisesta prosessista. Hänen mukaansa kysymykset kuten ”Miksi kaksikymmenvuotiaita ja yli kolmekymmenvuotiaita naisia pidetään vanhoina?” ja ”Miksi yli kolmekymmenvuotiaat, naimisissa olevat äidit ovat nuoria äitejä” ovat havainnollistavia, sillä ne vihjaavat, että kulttuuri ikäännyttää sinkkunaisia sosiaalisesti kehystettyjen odotusten kautta. Lahadin (2017, 22) mukaan sinkkunaiset ikääntyvät vauhdikkaammin tai eri tahtiin kuin naimisissa olevat. DePaulo ja Morris (2005, 60) kuvaavat niin ikään sinkkuutta aikaan sidottuna ilmiönä pohtimalla, kasvavatko aikuiset ”sinkkuuden stigmaan” sisälle vasta saavuttaessaan iän, jolloin heidän odotetaan olevan naimisissa. Tämä ajan tematiikka voidaan yhdistää löytämäni katumuksen teemaan. Kommenteissa puhutaan esimerkiksi ”neli-viisikymppisestä” (Yle 46), ”40-vuotiaasta” (Yle 48) ja ”+40 ikävuodesta” (HS 102). Kyseinen ikä voidaan yhdistää yllä kuvaamiini naisen hormonitoiminnan muutoksiin, jotka tapahtuvat 35 ikävuoden jälkeen.

Lahadin (2017, 3) mukaan patriarkaatti ja heteronormatiivisuus limittyvät ja risteävät muiden valtarakennelmien, kuten singlismien, ageismien ja seksismien kanssa – voidaankin sanoa, että kaikki noista risteävät tässä puhettavassa. Lisäksi Lahad (mts. 22) kuvaa, että yhteiskunnassa muodostetaan ”odottamisen” käsitteen ja ajan tematiikan kautta sinkkunaisesta kuvaa nopeasti vanhenevana ”vanhanapiikana”. Aineistoni perusteella luomassani katumuksen teemassakin muodostetaan naisesta kuvaa ”neli-viisikymppisenä”, ”40-vuotiaana” tai ”+40-vuotiaana ”vanhanapiikana”. Arviossaan Lahadin (2017) teoksesta Sihto (2018) kritisoi niin ikään sinkkuuteen liittyviä puhetapoja. Sihto arvioi erityisesti ajan tematiikkaa liittyen sinkkuuteen: ”Sinkkunaisen aika voi rakentua samaan aikaan esimerkiksi tyhjäksi, hukatuksi, tuhlatuksi ja jämähtäneeksi”. Aineistoni perusteella voin todeta, että lapsettomuudesta puhutaan samaan tyyliin: heidän aikaansa kuvataan kommenteissa tuhlatuksi ajaksi, josta seuraa yksinäisyys. ”*Käsittää, ettei se kaveriporukka ole ikuinen eikä bileet jatku enää aamuun... mitä on jäljellä lapsettomalla perheettömällä... yksinäisyys*” (HS 102). Kielenkäyttö on vahvasti arvottavaa, sillä ihmiselle (kenties naiselle?), joka ei hanki lapsia, maalailaan kohtuuttoman kurjaa tulevaisuutta.

Reynolds ja Wetherell (2003, 10) tuovat lisäksi esille, että sinkkuudesta keskustellaan usein vajavaisuuden kautta. Lisäksi suomen kielen kontekstissa termit ”perheetön” ja ”parisuhteeton” kielivät, että sinkkuuhmiseltä puuttuu jotakin (Kolehmainen ym. 2020, 370–371). Aineistosta nostamani katumuksesta puhuminen ja aineistossani esiintyneet sanat ”perheetön” ja ”lapseton” osallistuvat juuri tällaisen vajavaista ja negatiivista konstruktion rakentamiseen sinkkuudesta.

4.5. Yhteenveto

Luomassani kategoriassa, jossa määriteltiin ja kuvailtiin sinkkuja ja sinkkuutta, voidaan vetää keskustelun yhteneväisyyksiä Reynoldsin ja Wetherellin (2003) tutkimuksessaan löytämiin tulkintarepertuaareihin. Tulkintarepertuaari on diskurssin rinnakkaiskäsite, ja voidaan määritellä samalla tavoin kuin diskurssi: molemmat tarkoittavat verrattain eheitä, säännönmukaisia merkityssuhteiden systeemejä, jotka rakentuvat sosiaalisissa käytännöissä ja samalla rakentavat sosiaalista todellisuutta (Jokinen ym. 2016, 34). Karkeasti voidaan sanoa, että aineistoni kommentit, joissa korostettiin sinkkujen empatiakyvyn puutetta, itsekkyyttä ja vaikeutta osoittivat samoja ominaisuuksia kuin Reynoldsin ja Wetherellin (2003) tulkintarepertuaari sinkkuus henkilökohtaisena vajeena. Reynoldsin ja Wetherellin (mts. 9) mukaan sinkkunaiseen yhdistettiin erityisesti ominaisuuksia, joiden pohjalta hänet nähtiin surkuteltavana, sääliä herättävänä ja luonteeltaan ongelmallisena. On hyvä huomata, että tässä tutkimuksessa (mt.) sinkkunaiset itse määrittivät näitä ominaisuuksia. Reynolds ja Wetherell (mts. 9, 12) väittävät silti, että näiden ominaisuuksien listaaminen ei johdu siitä, miten sinkkunaiset tällä hetkellä näkevät oman tilanteensa, vaan siitä, millaisia vaikeuksia sinkkunaisilla on etäännyttää itsensä mustamaalatuista rakenteista.

Lisäksi Reynoldsin ja Wetherellin (2003) tulkintarepertuaari sinkkuus sosiaalisena poissulkemisena sopii yhteen perheenlisäyksen kategorian kanssa. Reynoldsin ja Wetherellin tutkimuksessa parisuhde konstruoitiin etuoikeutetuksi tilaksi, kun taas sinkkuus konstruoitiin poissuljetuksi, vajavaiseksi ja huono-osaiseksi. Tämä näkyi esimerkiksi niin katumuksen teemassa kuin kategoriassa yleisesti esiintyneessä avioliiton ja perheen ideologiassa. Kaiken kaikkiaan perheenlisäyksen temaattisessa kategoriassa näkyivät myös Kolehmaisen, Kinnusen ja Lahden (2020) kategoriat vastakkainasettelu

sinkkujen ja parisuhteellisten välillä sekä lisääntyminen ja lapset. Aineistooni luomassani temaattisessa kategoriassa esitettiin vastakkainasettelua sinkkujen ja perheellisten välillä. Tässä kohtaa kyseessä on tietynlainen arvottaminen – sinkku tai perheellinen asetettiin vuorotellen kommentteissa toisen yläpuolelle.

Toisaalta osasta sinkkuutta määrittelevistä ja kuvailevista kommentteista kävi ilmi, että sinkkujen oletetaan olevan onnellisempia parisuhdestatuksensa perusteella. Tämä kuuluu niin ikään ensimmäisen tutkimuskysymyksen piiriin siitä, että sinkkuuteen liitetään oletuksia pelkän parisuhdestatuksen perusteella. Kun tarkastellaan kommentteja, joissa sinkkuus nähtiin onnellisuutta lisäävänä statuksena, Reynoldsin ja Wetherellin (2003) tutkimuksessa löydetyt tulkintarepertuaarit nimeltä sinkkuus itsenäisyytenä ja valintana sekä sinkkuus itsensä toteuttamisena ja saavutuksena sopivat yhteen tämän teeman kanssa. Reynoldsin ja Wetherellin (2003, 10) tutkimuksessa sinkut ihannoivat näitä tulkintarepertuaareja: sinkkuus nähtiin etuoikeutettuna ja juhlistuna tilana. Naiset kuvasivat itseään ”kiitollisiksi” saadessaan kuulua tähän tilaan, johon kuuluu itsenäisyys ja valinta. Aineistoni kommentteissa toistui niin ikään se, että sinkkuna on vapaa tekemään niitä valintoja, joita haluaa taloudellisesti, deittailussa ja harrastusten suhteen. Tätä teemaa voidaan peilata myös *Sinkkuelämää*-sarjaan, jossa sinkkuus niin ikään esitettiin positiivisten ei-häpeällisten narratiivien kautta: sinkkuus yhdistettiin sarjassa seksuaalisen mielihyvän saavuttamiseen ja sinkkunaiset olivat sarjassa vapaita tekemään omia uravalintoja (Arthurs 2003, 85).

Reynoldsin ja Wetherellin (2003) tulkintarepertuaarit voivat auttaa myös pohtimaan, miksi keskustelu sinkkuuden määritelmistä on aineistossani niin arvolutautunutta. Reynoldsin ja Wetherellin neljästä repertuaarista kaksi määritteli sinkkuuden olevan vaje tai puute, kun kaksi repertuaaria esitti ihannoidun kuvan sinkkuudesta (mts. 10). Reynolds ja Wetherell (mts. 17) toteavat, että sinkut kokevat vaikeuksia määrittellä oma positionsa suhteessa sinkkuuteen. Silti yhteiskunnan positiiviset tai idealisoidut tulkinnat sinkkuudesta, joita sinkut voivat identiteettiinsä valita, vaikuttavat tekevän mistään muista vaihtoehdoista mahdottomia valita. Sinkut voivat valita konstruoivansa sinkkuutta joko positiivisesti valinnan, itsenäisyyden ja kehittymisen kautta, jolloin tulee vaikeaksi puhua toiveista siitä, että heidän parisuhdestatuksensa vaihtuisi. Vaihtoehtoisesti sinkut voivat puhua halustaan muodostaa parisuhde, jolloin heidät voidaan tulkita epätoivoisina. Reynoldsin ja Wetherellin tulokset (mts. 17) voivat omalta osaltaan selittää sitä, miksi

aineistossani määritelmät sinkkuudesta olivat niin toistensa ääripäitä. Molemmat ääripäät myös arvottavat sinkkua joko onnellisuuden konstruktion kautta parisuhteessa olevaa ylemmäksi tai sitten luonteen vaikeuden kautta parisuhteessa olevaa alemmaksi. Voidaan toki pohtia, minkä vuoksi Reynoldsin ja Wetherellinkin (2003) tutkimus peilaa sinkkuutta parisuhteen muodostamiseen ja kiinnittää niin paljon huomiota siihen, että sinkku haluaisi olla parisuhteessa. Tämä puhetapa jättää huomiotta mahdollisuuden, että sinkku olisi tyytyväinen elämäänsä itsekseen eikä parisuhteen muodostaminen olisi hänelle minkäänlainen tavoite.

Kommenttien konteksti tarkoittaa niitä artikkeleita, joiden alla olevaa keskustelua tarkastellaan. Helsingin Sanomien uutinen kertoo neutraalisti y-sukupolven sinkkuudesta ilmiönä. Ylen kolumni sen sijaan on terävämpi kieleltään ja kertoo kolumnistin omasta kokemuksesta. Tämän vuoksi ei ole ihme, että kommentteissa esitetään kärkeviäkin havaintoja ja jopa solvaavaa puhetta kolumnin kirjoittajasta. Nettikeskustelujen valitettava piirre on, että niissä esiintyy verkkovihaa ja erityisesti naisvihaa (esim. Vainikka 2019). Lisäksi Helsingin Sanomien artikkeli käsittelee y-sukupolven eli 25–40-vuotiaiden sinkkuutta ja Ylen kolumni noin 30-vuotiaiden naisten sinkkuutta. Tämä on saattanut lisätä keskustelua perheenlisäyksestä, sillä yhteiskunnassamme 25–40-vuotiaat voidaan käsittää niin sanotussa ”perheenperustamisiässä” oleviksi. Sen sijaan artikkelien ikärajaus ei näytä juurikaan vaikuttaneen siihen, minkä ikäisistä sinkuista kommenttikentissä muutoin keskustellaan: kommentteissa puidaan kaikenikäisten sinkkuutta.

4.6. Analyysin, aineiston ja ajattelun rajoitteet

Kriittisellä diskurssianalyysillä on menetelmänä heikkoutensa. Kriittisen diskurssianalyysin kehittäjän Fairclough'n (2010, 10) mukaan kriittiselle diskurssianalyysille on ominaista metodin ja käsitteiden huono tai epämääräinen määrittely. Fairclough katsoo tuon määritelmien epämääräisyyden heikentävän tutkimusta. Lisäksi nimenomaan tässä tutkielmassa kriittinen diskurssianalyysi voi olla riskivalinta menetelmäksi: yleisesti kriittistä diskurssianalyysia hyödynnetään esimerkiksi feministisessä tutkimuksessa ja politiikan tutkimuksessa, kun halutaan tutkia selvästi alisteisia (vähemmistö)ryhmiä ja niihin kohdistuvia valtarakenteita. Lisäksi omaan diskursiiviseen analyysiini liittyy mahdollisia virheitä. Luomani temaattiset

kategoriat eivät ole todellisia puheen kategorioita yhteiskunnassamme, vaan loin ne taustakirjallisuuden perusteella, soveltaen niitä tiettyyn verkosta haettuun aineistoon. Tutkielman analyysissä jäsenneilyt temaattiset kategoriat ja niiden alla olevat keskustelun teemat tarjoavat vain yhden näkökulman sinkkuudesta käytyyn keskusteluun.

Aineistossani on niin ikään heikkouksia. Ihmisten todellisia ajatuksia nettikommenttien takana ei voida tietää, ja niiden selvittämiseen tarvittaisiin aivan toinen tutkimus. Sen vuoksi olen korostanut, että tarkoitus on selvittää verkkokeskusteluista ilmeneviä puhetapoja ja mielipiteitä, ei ihmisten todellisia ajatuksia sinkkuudesta. Aineistoni on myös verrattain suppea: tarkempaan analyysiin valikoin 154 kommenttia. Yritin valikoida artikkelit niin, että niiden lukija- ja kommentoijakunta olisi mahdollisimman valtakunnallista, mutta toisistaan eriävää. Tästä huolimatta kyseessä ei ole kovin laaja otanta verkkokomentointia, eikä diskurssikategorioihin eritellyistä muutamista kymmenistä kommentista voida muodostaa todellista, kokonaista kuvaa verkkokomentoinnista sinkkuuteen liittyen. Koska verkon kommentit eivät aina heijastele kirjoittajiensa todellisia mielipiteitä, olen analyysiosiossa tarkastellut nimenomaan verkkokeskusteluissa esiintyviä aiheita sekä näiden keskustelujen tuottamia diskursseja, en ihmisten niin sanotusti todellisia käsityksiä sinkkuista tai sinkkuudesta. Analyysini taustalla on itsestäänselvästi oletus siitä, että sinkkuuteen liitetään useita rinnakkaisia ja keskenään kilpailevia merkityksiä. Samoin sinkkujen ja parisuhteessa olevien keskinäisestä suhteesta on olemassa rinnakkaisia merkityksiä. Analyysini tarkoitus on löytää osa näistä parisuhdestatukseen liitettyistä merkityssysteemeistä ja tarkastella niitä taustakirjallisuuden valossa.

Lisäksi omassa ajattelussani on mahdollisesti rajoitteita. Jokainen tutkija, myös minä, omaan ennakkoluuloja ja asenteellisia näkemyksiä. Olen kiinnostunut sukupuolentutkimuksesta ja tasa-arvoasioista, ja minulla on feministisiä poliittisia mielipiteitä. Nämä mielipiteet ja kiinnostuksenkohteet värittävät ajatusmaailmaani. Sinkkuus ja ihmissuhteet ovat hyvin herkkiä aiheita, joista myös minulla on omakohtaista kokemusta ja paljon läheisten ihmisten kanssa käytyjä keskusteluja. Olen yrittänyt analyysia luodessani ottaa nämä asenteeni ja kiinnostuksenkohteeni huomioon ja poistaa ajattelustani henkilökohtaisuutta, mutta tästä huolimatta ne saattavat heikentää tutkimuksen objektiivisuutta.

5. Johtopäätökset

Tässä osiossa kertaan lyhyesti analyysini tavoitteet ja vaiheet sekä kerron, millaisia johtopäätöksiä analyysin tuloksista voi tehdä. Lopuksi esitän ajatuksia siitä, mistä lähtökohdista sinkkuuteen liitettyjen merkitysten tutkimista voisi jatkaa.

Tavoitteenani oli saada selville, miten sinkkuudesta keskustellaan nykypäivänä tietyllä julkisuuden areenalla – tarkemmin, millaista arvottavaa kieltä sinkkuihin ja sinkkuuteen tällä areenalla kohdistetaan ja millaisia oletuksia sinkkuihin ja sinkkuuteen liitetään. Analyysissa pyrin tätä kautta osaltaan selvittämään sitä, millä tavoin parisuhde on normi ja millä tavoin tätä normia nykypäivänä ylläpidetään, kun sinkkuus on kaikenikäisten keskuudessa yleisempää kuin aikaisemmin. Käsitin artikkeleiden alla olevat kommenttikentät osana julkisuutta, ja tutkin niitä julkisina teksteinä. Eriarvoisuuden ja arvottamisen teemojen kautta pyrin peilaamaan odotusta parisuhteen muodostamisesta kriittiseen queer-tutkimukseen. Kokeellisena tavoitteenani oli myös muodostaa kriittisen diskurssianalyysin ja queer-teorian hyödyntämisen kautta uutta, feminististä näkökulmaa sinkku-position hahmottamiseen. Vielä yhtenä akateemisena tavoitteenani oli täyttää sitä aukkoa, joka suomenkielisellä tutkimuskentällä on sinkkuuteen liitettyistä merkityksistä sekä sinkkuuden representaatioista julkisuudessa.

Tutkielman johdantoluvussa esittelin ensin sinkkuuden yleistyvän ja avasin ilmiön yhteiskunnallista merkittävyyttä ja taustoja. Toisin sanoen argumentoin, miksi sinkkuuteen liitetyn arvottamisen kysymyksiä on tutkittava ja mikä ongelmanasettelussa on mielenkiintoista ja tärkeää. Tarkoitus oli selvittää, onko mahdollista, että sinkkuus nähdään julkisessa keskustelussa ongelmallisena statuksena siitäkin huolimatta, että sinkkuus ja yksineläminen on viime vuosikymmenten aikana yleistynyt kaikenikäisten keskuudessa. Johdantoluvussa esittelin tutkimuskysymykseni koskien sinkkuuden arvottamista ja muita oletuksia sinkkuudesta, ja asemoin tutkielman teoreettiselle kentälle. Kirjallisuusosiossa avasin taustalle valitsemaani kirjallisuutta kolmen tutkimuskysymysten motivoineen alueen kautta: sinkkuuden määritelmät, singlismi ja sukupuolitettu keskustelu sinkkuudesta. Metodologiaosuudessa avasin diskurssianalyysin ja kriittisen diskurssianalyysin lähtökohtia sekä verkon tutkimuksen lähtökohtia. Esittelin aineistoni sekä avasin aineiston analyysin kulkua. Analyysiosiossa esittelin neljä tutkimuskysymysten ja kirjallisuuden kautta motivoitua temaattista

katteoriaa: sinkkujen ja sinkkuuden kuvailu ja määrittely, sinkkuuden syyt, sukupuolittuneisuus ja perheenisäys. Avasin myös diskurssikategorioiden alta löytyneitä keskustelun teemoja, joita oli 2–4 kappaletta jokaista katteoriaa kohden. Tutkielman päätelmäosuudessa peilasini löytämiäni diskurssikategorioita ja teemoja olemassa olevaan kirjallisuuteen ja totesin, että sinkkuutta arvotetaan eri diskurssien kautta yhteiskunnassamme ja että sinkkuihin liitetään monia ennakko-oletuksia, niin negatiivisia kuin positiivisia.

Sinkkuihin kohdistuu kommentteissa monenlaista arvottavaa kieltä heidän parisuhdestatuksensa perusteella. Temaattiset kategoriani ja niissä ilmenevä kieli sopivat yhteen keräämäni taustakirjallisuuden kanssa: aineistossani oli läsnä pakollisen heteroseksuaalisuuden normi ja avioliiton ja perheen ideologia ja näin sinkku-statusta marginalisoitiin kommentteissa. Esimerkiksi DePaulon ja Morriksen (2005) tutkimuksessa kävi ilmi, että naimisissa oleviin verrattuina sinkut nähtiin lapsellisina, itsekkäinä ja onnettomina, ja myös aineistossani sinkut nähtiin osassa kommentteista vajavaisina ja itsekeskeisinä. Osa tutkimistani kommentteista sisälsi singlismiä ja rakensi sinkkujen toiseutta parisuhdestatuksen perusteella. Analyysissani erittelin, minkälaista sinkkuihin kohdistuva arvottava kieli verkkokeskusteluissa oli. Nostin aineistosta sinkkuja ja sinkkuutta määritteleviä kommentteja, joissa toistuivat tietyt stereotypiat ja ennakkoluulot sinkkujen ominaisuuksista. Aihe on yhteiskuntapoliittisesti tärkeä: esimerkiksi Kolehmainen, Kinnunen ja Lahti (2020) ovat todenneet, että julkinen puhe myönteisistä sinkkuuskokemuksista on tärkeää, sillä se luo tilaa ajatukselle siitä, että sinkkuus ei ole vain nuoruuteen kuuluva ”välivaihe”.

Koska sinkkuuden on tutkimuskirjallisuudessa esitetty olevan marginalisoitu sosiaalinen katteoria, sitä voitaisiin verrata myös muihin vähemmistöasemiin. Analyysini pohjaa queer-tutkimukseen asettaen sinkku-statuksen mahdolliseksi ”queeriksi” statukseksi. Sinkku ei ole perinteinen queer-tutkimuksen piiriin liitetty katteoria, vaikka esimerkiksi Cobb (2007, 446) ajatuksella onkin leikitellyt aiemmin. Feministinen queer-tutkimus ja intersektionaalinen teoria ovat hyvin lähellä toisiaan. Singlismien käsitteen avulla sinkku-positio voidaan analyysin tuloksien valossa liittää osaksi sukupuolentutkimuksen intersektionaalista teoriaa, kuten myös Lahad (2017, 3) esittää. Intersektionaalisen teorian ytimessä on huomioida, että esimerkiksi rotu, sukupuoli, luokka, etnisuus, seksuaalisuus ja kansallisuus eivät ole yksittäisiä identiteettejä, vaan valikoima rakenteita, jotka

limittyvät yksilöissä ja asettavat heidät eri asemiin sekä vaikuttavat heidän asemaansa ja mahdollisuuksiinsa. Sinkku-positio vaikuttaa analyysini pohjalta liittyvän osaksi näitä rakenteita, jotka osoittavat ihmisen osaksi yhteiskuntaa. Perinteisiä vähemmistöpositioita, kuten sukupuoli- ja seksuaalivähemmistöjä ja etnisiä vähemmistöjä, voidaan luonnehtia marginalisoiduiksi. Marginalisointi tarkoittaa yleiskielessä vähemmistöjen näkymättömäksi tekemistä ja toiseuttamista sekä heidän kokemustensa mitätöintiä. Aineiston perusteella voidaan pohtia, että sinkkuus olisi marginalisoitu status, jota toiseutetaan ja joka tuntee painetta normien, kuten pakollisen heteroseksuaalisuuden ja avioliiton ja perheen ideologian, puolelta. Kiinnostavan tästä havainnosta tekee näkökulma, josta jo tutkielman johdanto lähti – kaikenikäisten sinkkujen määrä määrä kasvaa, joten sinkku-status ei siinä mielessä enää ole ”poikkeus”.

Analyysini tulokset tukivat myös aiemmassa tutkimuksessa selvinneitä lähtökohtia siitä, että parisuhde on yhteiskunnassamme normi. Näen, että parisuhteen normia ylläpidetään nimenomaan sen kautta, että sinkkuuteen kohdistetaan arvottavia ja eriarvoistavia puhetapoja. Tuloksista ei voida vetää yleistäviä johtopäätöksiä, mutta voidaan silti sanoa, että analyysiosion huomiot tukevat taustakirjallisuuden maalaamaa isoa kuvaa sinkkuuden arvottamisesta yhteiskunnassa. Huomionarvoista on se, että sinkkuus on nyt kaikenikäisten keskuudessa yleisempää kuin aiemmin, ja silti sinkkuudesta esitetyissä puhetavoissa voidaan nähdä parisuhteenormeja tukevia diskursseja.

Analyysissani en pyrkinyt löytämään syytä sille, miksi sinkkuus yleistyy kaiken ikäisten keskuudessa, vaikka esittelinkin ilmiötä ja sen taustoja johdantoluvussa. On kuitenkin mielenkiintoista pohtia, mikä sinkkuuden yleistymiseen ja kumppanin löytämisen myöhäistymiseen on voinut johtaa. Eräs taustatekijä saattaa olla naisen yhteiskunnallisen aseman muutos. Naisten saadessa jalansijaa ja päätösvaltaa yhteiskunnassa, heidän ei ole enää taloudellisen toimeentulon vuoksi pakko löytää kumppania itselleen ja pysyä suhteessa. Vielä tuoreempi taustatekijä lienee laajempi yhteiskunnallinen murros: digitalisaatio, globalisaatio ja internetin aikakausi. Eri perhemuodot yleistyvät ja verkottumisen ja globalisaation myötä tietoisuus vaihtoehtoisista tavoista elää lisääntyy. Aineistossani useat kommentoijat pohtivat sitä, että nykymaailmassa sinkkuus on hyväksytympää ja siksi yleisempää. Vaikka analyysini osoittaa sinkkuuden edelleen marginaalipositioksi, sinkkuus saattaa myös olla monessa määrin hyväksytympää kuin aiempina vuosikymmeninä. Myös Helsingin Sanomien uutisessa, jonka alla olevaa

verkkokeskustelua analysoin, puhutaan aiheesta. Uutisessa sinkkujen hyvinvointia tutkiva väitöskirjatutkija Anu Kinnunen toteaa, että parisuhteen ”normatiivisuus on hieman löysännyt otettaan” ja että on ”aikaisempaa sallitumpaa elää yksin”.

Kolehmaisena, Kinnusen ja Lahden (2020) mukaan maahanmuuttajasinkkujen, sukupuoli- ja seksuaalivähemmistöihin kuuluvien sinkkujen ja leskeytyneiden vanhusten kokemuksia ei mainita sinkkuuspuheen yhteydessä. Myöskään esittelemässäni aineistossa maahanmuuttajasinkkujen, sukupuoli- ja seksuaalivähemmistöihin kuuluvien sinkkujen tai leskeytyneiden vanhusten kokemuksia ei ainakaan erikseen tuoda esiin. Lisää tutkimusta tästä näkökulmasta tarvittaisiin, sillä on huolestuttavaa, jos sinkkuuspuheeseen sisällytetään vain tietyn ikäiset, tietyn kansallisuuden tai etnisyyden omaavat ja tiettyyn sukupuoli- tai seksuaalikategoriaan kuuluvat ihmiset. Seuraavaksi voitaisiinkin tutkia sitä, kuka yhteiskunnassa nähdään sinkkuna ja millä perusteilla.

Kuten kirjallisuusosiossa totesin, verkkokeskustelua sinkkuudesta ei ole tutkittu suomalaisessa tai juuri lainkaan edes kansainvälisessä kontekstissa. Tässä tutkielmassa en erotellut diskurssikategorioiden tai teemojen tasolla tai juuri muutoinkaan analyysissäni sitä, mitkä kommentit olivat sinkkujen omia mielipiteitä ja mitkä ulkoa tulevia määrittelyitä. Toinen tärkeä jatkotutkimuksen aihe olisikin sinkkujen itsensä käymä verkkokeskustelu heihin liitetyistä oletuksista ja mahdollisesta arvottamisesta, sekä sinkkujen itsensä konstruoimat oletukset ja mahdollinen arvottaminen.

KIRJALLISUUS

Arthurs, J. (2003). Sex and the City and Consumer Culture: Remediating Postfeminist Drama, *Feminist Media Studies*, 3:1, 83-98. <https://doi.org/10.1080/1468077032000080149>

Berger, P.L. & Luckmann, T. (1966) *The Social Construction of Reality: A Treatise in the Sociology of Knowledge*. Doubleday & Company, New York.

Budgeon, S. (2008). Couple Culture and the Production of Singleness. *Sexualities*, 11(3), 301-325.

Burr, V. (1995). *An introduction to social constructionism*. Taylor & Frances/Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203299968>

Butler, J. (1990). *Gender trouble: Feminism and the subversion of identity*.

Butler, J. (1999). *Gender trouble: Feminism and the subversion of identity*. New York: Routledge.

Cameron, D. (1996) *Sukupuoli ja kieli: Feminismi ja kielentutkimus*. Tampere: Vastapaino

Chouliaraki, L. & Fairclough, N. (1999). *Discourse in late modernity: Rethinking critical discourse analysis*. Edinburgh: Edinburgh University Press.

Cobb, M. (2007). Lonely. *South Atlantic Quarterly*, 106(3), 445-457.

DePaulo, B. M. & Morris, W. L. (2005). Singles in society and in science. *Psychological Inquiry*, 16, 57-83.

Dyer, R. (2002) *Seksuaalisuus ja rotu viihteen kuvastossa*. Tampere: Vastapaino.

Fairclough, N. (2003) *Analysing discourse: textual analysis for social research*. London: Routledge.

Giffney, N. (2004) *Denormalizing Queer Theory. More than (Simply) Lesbian and Gay Studies*. *Feminist Theory* 5.1, 73 – 78.

Gong, W., Tu, C. & Jiang, L. (2015). Stigmatized portrayals of single women: a content analysis of news coverage on single women and single men in China. *Journal of Gender Studies*, 26(2), 197–211. <https://doi.org/10.1080/09589236.2015.1095082>

Haapanen, L.; Kääntä, L. & Lehti, L. (toim.) (2018). *Diskurssintutkimuksen menetelmistä. On the methods in discourse studies*. AFinLA-e. Soveltavan kielitieteen tutkimuksia 2018 / n:o 11. 4–19.

Hakala, S. & Vesa, J. (2013) Verkkokeskustelut ja sisällön erittely. Teoksessa *Otteita verkosta. Verkon ja sosiaalisen median tutkimusmenetelmät*, toim. Laaksonen, S.-M., Matikainen, J. & Tikka, M. Tampere: Vastapaino, 216–244.

Hallamaa, L. (2020) Pariton sukupolvi. Helsingin Sanomat 13.5.2020.
<https://www.hs.fi/hyvinvointi/art-2000006505439.html>

Ho, S. S., & McLeod, D. M. (2008). Social-psychological influences on opinion expression in face-to-face and computer-mediated communication. *Communication Research*, 35(2), 190-207. <https://doi.org/10.1177/0093650207313159>

VTT (2020) Suurten kaupunkien asuntotarve kasvaa edelleen. 11.6.2020. Saatavissa: <https://www.vttresearch.com/fi/uutiset-ja-tarinat/suurten-kaupunkien-asuntotarve-kasvaa-edelleen>

Isomäki, H.; Lappi, T. & Silvennoinen, J. (2013). Verkon etnografinen tutkimus. Teoksessa *Otteita verkosta. Verkon ja sosiaalisen median tutkimusmenetelmät*, toim. Laaksonen, S.-M.; Matikainen, J. & Tikka, M. Tampere: Vastapaino, 150–169.

Jokinen, A., Juhila, K. (2016). Diskurssianalyttisen tutkimuksen kartta. Teoksessa *Diskurssianalyysi : teorit, peruskäsitteet ja käyttö*, toim. Jokinen, A., Juhila, K., & Suoninen, E. Vastapaino, 267–310.

Juhila, K. & Suoninen, E. (1999). Kymmenen kysymystä diskurssianalyysistä. Teoksessa *Diskurssianalyysi liikkeessä*, toim. Jokinen, A., Juhila, K. & Suoninen, E. Vastapaino, 233–252.

Jokinen, A., Juhila, K. & Suoninen, E. (1999). *Diskurssianalyysi liikkeessä*. Vastapaino.

Jokinen, A., Juhila, K., & Suoninen, E. (2016). *Diskurssianalyysi : teorit, peruskäsitteet ja käyttö* . Vastapaino.

Justice, B. (2014). Maleficent reborn: Disney’s fairytale view of gender reaches puberty. *Social Education*, 78(4), 194–.

Karkulehto, S. (2011) *Seksin mediamarkkinat*. Helsinki: Gaudeamus.

Klinenberg, E. (2012). *Going solo : the extraordinary rise and surprising appeal of living alone* . Penguin Press.

Koivisto, I. (2019) Sinkkuus pakottaa pärjäämään ilman ympärivuorokautista olkapäätä. Yle 31.5.2019. <https://yle.fi/uutiset/3-10796898>

Kolehmainen, M.; Kinnunen, A.; Lahti, A. (2020). Parittomuuden politiikat? : sinkkuus suomalaisessa julkisessa keskustelussa. *Yhteiskuntapolitiikka*, 85 (4), 370-381. <http://urn.fi/URN:NBN:fi-fe2020091669826>

Laaksonen, S-M. & Matikainen, J. (2013) Tutkimuskohteena vuorovaikutus ja keskustelu verkossa. Teoksessa *Otteita verkosta. Verkon ja sosiaalisen median tutkimusmenetelmät*, toim. Laaksonen, S-M., Matikainen, J., & Tikka, M. Vastapaino, 193–215.

Laaksonen, S-M., Matikainen, J., & Tikka, M. (toim.) (2013). *Otteita verkosta. Verkon ja sosiaalisen median tutkimusmenetelmät*. Vastapaino.

Lahad, K. (2012). Singlehood, Waiting, and the Sociology of Time. *Sociological Forum*, 27(1), 163-186. <https://doi.org/10.1111/j.1573-7861.2011.01306.x>

Lahad, K. (2017) *A table for one: Critical reading of singlehood, gender and time*. Manchester: Manchester University Press.

Lehti, L & Eronen-Valli, M. (2018). Diskurssintutkimuksen menetelmiä digitaalisen retoriikan tutkimuksessa, AFinLA-e Soveltavan kielitieteen tutkimuksia , Vuosikerta. 11 , Sivut 156-176 . <https://doi.org/10.30660/afinla.69104>. Teoksessa Lehti, L., Haapanen, L., & Kääntä, L. (toim.). Diskurssintutkimuksen menetelmistä. *AFinLA-e Soveltavan kielitieteen tutkimuksia*, 11.

Matikainen, J. (2009) Sosiaalisen ja perinteisen median rajalla. Viestinnän laitoksen tutkimusraportteja 3/2009. ISBN 978-952-10-5919-3 (nid.)

MTV Uutiset (2020). Uusien asuntojen tarve kaupungeissa kasvaa vuosi vuodelta: Vetureina sinkkotaloudet ja yksinhuoltajaperheet. MTV Uutiset 11.6.2020. Saatavissa: <https://www.mtvuutiset.fi/artikkeli/uusien-asuntojen-tarve-kaupungeissa-kasvaa-vuosi-vuodelta-vetureina-sinkkotalouden-ja-yksinhuoltajaperheet/7843982#gs.kzxsg3>

Negra, D. (2006). Where the boys are: Postfeminism and the new single man. *Flow* 14.4.2006. Retrieved from <http://www.flowjournal.org/2006/04/wedding-crashers-failure-to-launch-feminism-postfeminism-masculinity/>

Potter, J. & Wetherell, M. (1987). *Discourse and Social Psychology: Beyond Attitudes and Behaviour*. London, U.K.: Sage Publications Ltd.

Reynolds, J. & Wetherell, M. (2003). 'The Discursive Climate of Singleness: The Consequences for Women's Negotiation of Single Identity', *Feminism and Psychology* 13(4): 489–510.

Rich, A. (1980) 'Compulsory heterosexuality and lesbian existence' in Rich, A. *Blood, Bread and Poetry*. London: Virago.

Rotkirch, A., Tammissalo, K., Miettinen, A., Berg, V. (2017) Miksi vanhemmuutta lykätään – Perhebarometri 2017. Väestöliitto. Saatavissa: <https://www.vaestoliitto.fi/uploads/2020/11/1dcbf08d-perhebarometri-2017.pdf>

Sihto, T. (2018). Sinkkunaisia ajan armoilla?. *Sukupuolentutkimus*, 31 (1), 44-46.

Sharp, E. A., Ganong, L. (2007). Living in the Gray: Women's Experiences of Missing the Marital Transition. *Journal of Marriage and Family*. 69. <https://doi.org/10.1111/j.1741-3737.2007.00408.x>

Sjoberg, L. (2016). *Women as Wartime Rapists: Beyond Sensation and Stereotyping*. New York: New York University Press.

Suoninen, E. (1999) Näkökulma sosiaalisen todellisuuden rakentumiseen. Teoksessa *Diskurssianalyysi liikkeessä*, toim. Jokinen, A., Juhila, K. & Suoninen, E. Vastapaino, 17–36.

Tanner, L. R., Haddock, S. A., Zimmerman, T. S., & Lund, L. K. (2003). Images of couples and families in Disney feature-length animated films. *American Journal of Family Therapy*, 31, 355–373. <http://dx.doi.org/10.1080/01926180390223987>

Tegelberg, V. (2018) Julkisten palveluiden keskittäminen ei vienyt vain palveluja – se vei myös naiset. *Talouselämä* 19.12.2018. Saatavissa: <https://www.talouselama.fi/uutiset/julkisten-palveluiden-keskittaminen-ei-vienyt-vain-palveluja-se-vei-myos-naiset/436dcc11-6f3a-39d2-9d4b-f271e6404e5a>

Thompson, L. J. (2015). Nothing suits me like a suit: Performing masculinity in *How I Met Your Mother*. *Critical Studies in Television: The International Journal of Television Studies*, 10, 21–36. <http://dx.doi.org/10.7227/CST.10.2.3>

Tilastokeskus (2020) Asunnot ja asuinolot 2019. Julkaisussa Asuminen 2020. Saatavissa: https://www.stat.fi/til/asas/2019/asas_2019_2020-05-20_fi.pdf

Timmermans, E., Coenen, L., & Van den Bulck, J. (2018). The Bridget Jones Effect: The relationship between exposure to romantic media contents and fear of being single among emerging adults. Accepted for publication in *Psychology of Popular Media Culture*. <https://doi.org/10.1037/ppm0000175>

Turun yliopisto (2020) NEFER-akatemiahanke. neferblog 19.2.2020: Puolisottomuuden yleistymisestä. Saatavissa: <https://sites.utu.fi/nefer/neferblog-puolisottomuus/>

Vainikka, E. (2019). Naisvihan tunneyhteisö - Anonymisti esitettyä verkkovihaa Ylilaudan ihmissuhdekeskusteluissa. *Media & Viestintä*, 42(1). <https://doi.org/10.23983/mv.80179>

Vainio, T. (2020) Asuntotuotantotarve 2020–2040. Teknologian tutkimuskeskus VTT. Saatavissa: <https://www.vttresearch.com/sites/default/files/pdf/technology/2020/T377.pdf>

Van Dijk, T. A. (1993). Principles of Critical Discourse Analysis. *Discourse and Society*, 4, 249–283. <https://doi.org/10.1177/0957926593004002006>

Veijola, S. E. J., & Jokinen, E. (2001). *Voiko naista rakastaa? avion ja eron karuselli*. WSOY.

Vickery, Jacqueline Ryan (2009) “i HATE HATE HATE being single” and “why is getting a bf so hard for me?”: Reproducing heteronormative femininity on gURL.com. *Girlhood Studies* 2 (1), 40–53

Väestöliitto. Ei päiväystä. Syntyneiden määrä. Viitattu 20.9.2020. Saatavissa: https://www.vaestoliitto.fi/tieto_ja_tutkimus/vaestontutkimuslaitos/tilastoja/syntyvyys/syntyneiden-maara/